carmela fratantonio

sevgili richard gere

ÇEVİRENLER:
ŞEMSA GEZGİN GRISERI
MARTA BERTOLINI

Carmela Fratantonio, 1950 yılında, Sicilya'nın Ispica kentinde doğdu.

İlk şiir kitabı *Luna e Laguna* (Ay ve Denizkulağı), Uluslararası Eugenio Montale Ödülü'nü aldıktan sonra, 1984 yılında yayınlandı. İkinci şiir kitabı *Un Animale Musicante*'nin (Müzikçi Bir Hayvan) Almanca çevirisiyle birlikte yayınlanış tarihi ise 1989.

Şiirlerinin ve düzyazı denemelerinin yanı sıra, edebiyat eleştirisi makaleleri de dergilerde yayımlanan Fratantonio, kadınlara yönelik *Lapis* adlı derginin redaktörüdür.

Bir şiiri, 1995'te Otobüste Şiirler Ödülü'nü aldı ve binlerce otobüs biletinin üzerine basıldı.

telos 66

edebiyat 38

Carmela Fratantonio

Sevgili Richard Gere

Kitabın Özgün Adı
Caro Richard Gere

İtalyancadan Çevirenler
Şemsa Gezgin Griseri - Marta Bertolini

Bu kitap, La Tartaruga Edizioni tarafından
1995'te yapılan baskıdan dilimize aktarılmıştır.

ISBN 975-545-071-8

Dizgi
Gülcan Doğan
Düzelti
Füsun Kayra
Ofset Baskıya Hazırlık
Telos Yayıncılık
Kapak Tasarım ve Uygulama
Telos Grafik
Kapak ve İç Baskı
Telos Basımevi
Cilt
Şimşek Mücellithanesi

Birinci Basım
Ekim 1996

TELOS YAYINCILIK
İmam Adnan Sokak, No: 2, Kat: 4 80080 Beyoğlu - İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 80 Faks: (0212) 249 25 48

CARMELA FRATANTONIO

SEVGİLİ RICHARD GERE

Çevirenler: Şemsa Gezgin Griseri - Marta Bertolini

telos

Oyuncu olmak isteyen Madda'ya
(ve senin en güzel rüyana)

Sevgili Richard, sana rüyalarıma girdiğin için yazıyorum. Bir insanın rüyasına öyle durup dururken girilmez.

Rüyalarıma girmende senin bir rolün yok. Kimse kimseye "beni rüyanda gör" diye buyuramaz. Böyle bir cümle yapısıyla dilbilgisi kitaplarında karşılaşabiliriz ama gerçek yaşamda böyle bir şey söylemeyiz.

Gene de rüya rüyadır ve rüyayı görenin ötesinde rüyaya gireni de ilgilendirir; onun için, kaplumbağa hızıyla ilerleyen mektupları yeğlesem de, telgraf ya da fax ile söz konusu rüyayı ilgili kişiye bildirmek nazik bir davranış olur.

Gördüğüm son "Richard Gere" rüyalarından birinde, seninle birlikte geçirmek üzere bir tatil kazanıyordum. Günler evde, mutlu bir biçimde geçiyordu, sana sahip olmanın bende yarattığı sevince sen de içtenlikle katılıyordun. Yazılarımı yazdığım köşeyi ve kentin damları arasından görüldüğü kadarıyla, o çok sevdiğim günbatımını gösteriyordum sana. Birlikte evdeki değerli eşyaları karıştırıyorduk, kumaşları ellemeni istiyordum. İsteklerimi sevgi ve içtenlikle yerine getiriyordun.

Ama, artık son anları yaşıyoruz, zaman dolmak üzere. Yuvarlak bir masada oturmuşuz yan yana, birbirimize doğru dönüyoruz, dizlerimiz değiyor, eğiliyoruz, alınlarımız birleşiyor, ellerimiz kenetleniyor, kollarımızı, omuzlarımızı okşuyoruz karşılıklı, daha ileri gidememenin verdiği hüzün var içimizde. Fazlası fazla, kötü olur.

"Böyle olmaz ama, âşıklar böyle yapar," diyorsun. Peki biz neden yapmayalım? Neden yapamayız? Çünkü,

sen rüyaların ziyaretçisi, ben ise ziyaret edilenim, soyut iki yaratık, kapkaranlık gecede konik bir ışıkla aydınlanan bir sahne bu, ışık söndüğünde, karanlığın getirdiği simgeler de sönüyor.

Rüyaların nereden geldiklerini belki bilebiliriz, ama nereye gittiklerini bilen var mıdır acaba? Birinde, otobüsler gibi art arda yol alan rüyalar gördüm. Mavi ve paslıydılar, tozlu bir yolda ilerliyorlardı, uyanmaya yakın onlara el sallayıp nereye gittiklerini soruyordum. Kullanılmayan taşıtların bulunduğu eski bir depoya mı gidiyorlardı acaba? Ara sıra, uyuyan bedenlere girmek için dışarı çıkıp, sonra yorgun argın aynı yere dönüyorlardı belki de, kimbilir?

Ama bazı rüyalar geri dönmeyip, rüyayı görenin yanında, gündüz ile gece arasında, yarı yolda kalır, gitmemek için direnirler.

İşte sen bu tür rüyalardan birisin Richard. Gündüz yok olmuyor, otobüsün uçuk mavisinde dağılmıyorsun.

Rüyalarıma girdiğin anı iyi biliyorum. Tibet'de kaybolduğun sanılıyordu, birkaç gündür senden haber alınamıyordu. İşte, o zaman senden hoşlanmaya başladım.

Bir şeyi, yitirebileceğimi anladığım an sevmeye başlarım ben, birdenbire büyüleyici alevler saçmaya başlar. Bir daha geri dönmeyebilirdin. İşte, bu bir daha geri dönmeyebileceğin düşüncesiyle sana gönül verdim ben. Nerede olduğunu gerçekte kimse bilmiyordu, gene de, canlı ya da cansız, yeryüzünün bir köşesindeydin. Gerçekte neredesin, ne yapıyorsun? İşte bu bir aşk sorusudur.

Binlerce varsayımda bulunabilir insan, ama gerçek an bir tanedir, düşünenin ve düşünülenin dikkatinden kaçabilir. Bana anlatabileceğin öykü gerçeğe tam uymayıp, belirsiz kalabilir, çünkü radyodan haberin verildiği

ve içimde "neredesin?" sorusunun doğduğu o anı tanımlayamazsın.

Seninle ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum, doğrusu bilmek de istemiyorum Richard. Filmlerinin de hepsini görmedim. Sevdiğimiz kişilerle ilgili haberleri hüzünlü bulur, çarpıtıldıklarına inanırım. İnsanlar, iyilik yaptıklarına inanarak, aldıkları bir haberi sana ulaştırmak için çırpınırlar. Seni, somut bir insanı bir hayale dönüştürmek zorunda bıraktıklarının farkına varmazlar. Onun için her sevgiyi bir sır olarak saklamak gerek.

Sevgili Richard, yaz bir sona doğru ilerliyor. Sen hiç böyle bir şey söyledin ya da düşündün mü? "Yaz bitmek üzere" demek yerine "Yaz bir sona doğru ilerliyor". Ne olursa olsun sonbahar gelecek, ama bu aynı şey değil.

Nasıl konuşuyorsun acaba? Seni titreten, güldüren sözcükler nelerdir kim bilir? Karşı karşıya gelsek, bana söyleyeceğin ilk söz ne olur? Benim için ses tonun, bakışların, duruşun, sinirlerinin gerilip yumuşaması, sözcüklerden daha önemli.

Barselona ve yöresine yaptığım bir yolculuktan yeni döndüm ve her yaz sonu eve döndüğümde olduğu gibi yağmur ve fırtınayla karşılaştım. Beni bekleyen kimsem olmadığı için, dünyalıların ve Tanrıların, bana, bu biçimde hoş geldin dediklerini düşünüyorum. Onlara bizi sevip sevmediklerini sormak aptallık olur.

Richard, yürüyüşünle, gülüşünle ekranlarda ve rüyalarımdasın, ama sen, sen değil, bir hayalsin. Bedenin boş, gerçek Richard nerede?

Seni bir sinema salonunda, yalnız başına otururken hayal ediyorum. Kolunu yandaki boş koltuğa uzatmış, bacak bacak üstüne atmış, perdede kendini seyrediyorsun. Bir süre sonra, kolunu yavaş yavaş koltuktan çekip,

bacağını indiriyorsun, yüzünü avuçlarının içine alıp, soluk alan, bir bedeni, ağırlığı ve rengi olan sen ile, üzerine gelmekte olan o görüntünün nasıl kenetlenebileceğini kavramaya çalışıyorsun. İkizin senden kopup, maddeselliğini yitiriyor, o çoğalıp ünlendikçe, gerçek sen inceliyor. Onun için mi, Bir'in Her şey, Her şeyin Bir, kimliği belirlemenin gereksiz olduğu Budizmi seçtin?

Rüyalarımdaki ve sinemadaki sen, tek tanıdığım kişilersiniz. Onların yardımıyla, senin gerçekte nasıl olduğunu anladığımı sanıyorum. "Senin gerçekte nasıl olduğunu yalnızca ben biliyorum": Bu, aşk dilinin şiddetini yansıtan bir cümledir. Aşk, sinema gibidir, rüya gibidir, güçlü bir buluş, sönmekte olan bir bedene uzanan bir ışık demetidir. Gözleri kamaştırır, onun için de "Kimse seni benim gördüğüm gibi göremez," demek kolaydır.

Şimdi, senin de kamaşsın gözlerin benimle birlikte, mektuplarımda gör beni, sen de taparcasına sev beni. Sen benim rüyalarıma girdiğine göre, belki ben de senin rüyalarına giriyorumdur. İki kişi, aynı anda, aynı rüyayı neden göremesin ki? Böyle bir şey, başka aşk dürtülerinden hiç de daha önemsiz değildir.

Ben sana benziyorum Richard. Tıpkı senin gibi, hatta daha kısa sürelerde, bir filmden ötekine koşuyor, değişik roller üstleniyorum. Bunları zihnimde canlandırdığımda, hiçbirinde gerçek beni oynamadığımı düşünüyorum. Ben, yalnızca yazdığım zaman gerçek ben oluyorum, yani bir mesafeyi tamamladığımda, elim bildik yerlerden daha uzaklara ulaştığında. Ben sevdiğim zaman ve sevdiğim beni bir duygu yolculuğuna çıkardığında yalnızımdır.

Birkaç hafta önce, Locarno Film Festivali'nde, bir filmin ilk gösterimine gitmiştim. Gri, siyah düz çizgili ipek bir giysi ile topuklu, dar ayakkabılar giymiş, şapka takmış, saçlarımı da belime kadar dökmüştüm. Kalabalığın arasında, sırada beklerken, insanlar, beni kim bilir

kim sanıp bakmış, ben de kendimi bir şey sanarak, bu bakışlardan rahatsız olmuş havalarına girmiştim. Ama, üç saat sonra, kent dışında bir caddenin ortasında, arabamı nereye park ettiğimi düşünürken, yanımdan vızır vızır geçen otomobillerin sürücülerine göre, ancak acınacak bir yaratık olabilirdim. Allak bullak yüzüm, çevre manzarasına ters düşen giysimle, olsam olsam bir partiden kovulmuş bir kadın olabilirdim.

Beklenmedik değişikliklerin olduğu günler bir korku kaplar içimi. Kapalı yerlere gereksinim duyarım, kimsenin beni görmesini istemem. Kendini fazla sergileyen kişi karanlığı arar, görünmemek ister, Tibet'e gereksinim duyar, değil mi Richard? Ama, bu da bir roldür. Seyirci olmadığı için sahne de yoktur, ama, bir gün birisine anlatıldığında, sahneye koyulacaktır bu oyun da. Ben, onun sürgünde, sessizlikte ve karanlıkta yaşadığını aktarabildiğim zaman bilinecektir.

Ne zaman yapmacık davranmaya başladık Richard? Ne zaman yaşamımız bir gösteriye dönüştü?

Dali Müzesi'nde Figueres. Rehber, büyük ustanın yatağının önündeki tabloyu anlatıyor İspanyolca. "Uyumadan önce görülen son görüntü, Dali için çok önemliydi" diyor. Doğru. Yatağımın karşısındaki duvara senin fotoğrafını neden astım sanıyorsun?

Bir temmuz günü, öğleden sonra, denize giderken, aniden karar verip almıştım o fotoğrafı. Masaları gölgeye dizilmiş kahvede oturmuş dinlenirken, hemen yandaki kitapçı dükkânının vitrinindeki posterlere ilişmişti gözüm. Aralarında seninkini görünce satın almaya karar vermiştim. Kahvemi ve maden suyunu, dükkânın üç buçukta açılmasını beklerken yavaş yavaş yudumlamıştım.

Tezgâhtar kız, "Çubukları da istiyor musunuz?" diye sormuştu, ben de istediğimi söylemiştim. Böylece, o akşam, o sabah boş olan yerdeydin.

Gereksiz şeylerden hoşlanmaktan utanmıyorum, tabiî, bu arada, Richard Gere'in fotoğrafını duvara asmak gerekli mi, gereksiz mi tartışılabilir. Gevezeliğe, zamanı boşa harcamaya, oyun oynamaya bayılıyorum. Aptallık alanımı büyük bir aşkla koruyorum.

Radyoyu, fazla ciddi programların olmadığı frekanslara ayarlıyor, bol bol şarkı, kısa haberler dinliyor, saat ayarlarını duyuyorum. Gün, gerekli gereksiz şeylerle uğraşarak geçiyor.

Gerekli ve önemli olan, düşünce, yazı dili ve aşktır. Ama, bunları, hiç ara vermeden, yoğun bir biçimde yaşamak insanı yıpratır.

Evimi görsen belki şaşırırsın. "Bir şair evine benzemiyor," diyebilirsin. Nitekim, ben, hem yazan, hem de yazmayan biriyim. Düşünen, ama havai biri. Evim, bedenimin çağladığı, soluk aldığım yerdir. İçeriye girmek istersen paspasta bırak izlerini, silkele üzerindeki tozları. Yalnızca kendini getir buraya.

Seni, buraya çağırma gücünü bulmasaydım kendimde, bu işe hiç kalkışmazdım. Sana bazı şeyler sunmak hoşuma gidiyor. İki insanı birbirine yaklaştıran, birbirinden uzaklaştıran raslantıları, yazgı değişikliklerini severim. Böyle bir gösteriyi, her gösteriden daha çok severek izlerim.

Karşılık bulan aşklar aklımı karıştırır benim. Arzuladığın şey aniden yaklaşır, seni sevmeye başlar ve yanında kalır. Ne zaman böyle bir şey olsa, ya da olabilecek gibi görünse tedirgin olurum.

Sevdiğinin cansız yüzünü milyarlarca düğüm ve dolambaçlı çizgilerle bezersin, sonra, bir de bakarsın ki, etten ve kemikten karşında duruyor. Çırpınan hayaller silinir, uygulamaya geçirmen gereken bir şey çıkar ortaya, görkemi karartan gerçek yüzdür bu. Her dünyanın en güzel öyküsü olsa bile, gerçekleştiğinde, bir rüyayı üzücü bir biçimde sona erdirir.

Bunları yalnızca sana, rüyalarımdaki sana ve hep orada kalacak sana açıyorum. İnsan tanımadığı birine nasıl "Seni, yanımda olmadığın zaman, ışığa karşı gördüğümde, gözlerimi kamaştıran pırıltılar saçtığında seviyorum, yaklaştığında, her başlangıcın bir son olduğu, her bulunan şeyin gerçekte yitirilmiş olduğu düşüncesi tedirgin ediyor beni" diyebilir ki?

Bu gece fırtına çıktı. Şimşekler dehşet vericiydi, bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı, ortalığı seller götürdü. Uyumak olanaksızdı, yatak, büyük dalgalara kapılmış bir sandal gibiydi sanki. Bazı şeyleri yalnız başına yaşamak ve sonra birileriyle paylaşmak ne güzel. Böyle olmadıktan sonra güzel şeyler neye yarar ki? Belki onların farkına bile varmaz, bakmadan geçer gideriz. Neden duralım ki? Neden güzelliklere kanalım ki? Ama, yazmaya başladığım için, durup güzellik toplamaya başlıyorum artık. Gerçekte, günler geçerken, günlerin geçip gittiğini söylemekten başka yazacak şey bulamıyorum şimdilik.

Sen, düşüncelerimin doruğundaki parlak hedefsin. Günlerin üzerine kutsallık saçan tapınaksın. Aşksız, kimsesiz günler boşa geçiyor.

Fırtınadan sonra, gün kapkaranlık, gökyüzü bulutlarla kaplı olacak sanıyordum, ama güneş açtı. Ne güzel, denize gidebilirim, gidemeyeceğimi sanıyordum. Su daha tatlı, güneşlenmek daha tatlı, olabileceğinden de daha tatlı. Sen de daha tatlısın, Tibet'in kumlu rüzgârında yitip gidebilirdin. Rüzgâr ve kuma dönüşecekken, işte yine aramızdasın.

Oh, Richard! Bir yerlerde büyük bir müzisyen olmak istediğini okudum. Büyük ne demek anlayamadım.

Yaşamının ilk evresinde, bir yazar olup olmadığımı bilmek istiyordum. İkinci evresinde ise büyük bir yazar

olup olmadığımı. Ama, şimdi, hiçbir şey bilmek istemiyorum, yarış dışıyım artık.

Biliyor musun Richard, sanatta, başka yerlerde görülmeyen hiçbir şey yoktur. Sanatçı olarak tek özelliğin, bazı şeyleri, bir başkasından daha iyi yapmayı bilmendir. Bu arada, unutmamak gerekir ki, el elden üstündür.

Ne zaman dikkat, sessiz ve yetenekli eller, ve zaman gerektiren antik işlemeler, ilginç kıvrımlı demir parmaklıklar ya da bir inşaatın taşlarına oturmuş, sandviçlerini yiyen iki duvarcı görsem, kâğıtlarımı ateşe atmak düşüncesi silinir kafamdan. "Ben de, onlar gibi, bir şeyi iyi yapmayı biliyorum," derim içimden.

Ama sanat, özgün olanla, evrensel olanla iletişimi sağlar diyorlar! Gidin, çok uzun bir süre, dünyaya bir pencereden bakmak zorunda olan birine söyleyin böyle bir şeyi: Doğal olarak, bu kişinin bütün dünyası karşısındaki görüntüdür.

Sevgili Richard, olağanüstü bir yaşantım yok, olsa dikkatim dağılır. Evet, ben düşünceyle uğraşıyorum, akıl ile duygu karışımı olan düşünce ile uğraşmak da, fazla özelliği olmayan bir yaşam gerektirir.

Aşırı güzellik rahatsız eder beni. Daha doğrusu, güzellik diye adlandırılan her şey: Yakıcı günbatımları, manzaralar, mehtaplı geceler. Gri rengi, gizliliği, yıpranmışlıkla uzlaşmayı seviyorum. Bedenleri de öyle seviyorum, bozulacaklarını belirten izler taşıdıklarında, bozulabilir olduklarında. Küçük bir kusur, bir çizik duygulandırıverir beni. Kusursuz bedenleri sevemiyorum nedense.

Bir yitip bir ortaya çıkan, her seferinde acaba yine çıkacak mı diye insanı meraklandıran bu ağustos sonu güneşini seviyorum. Kırlaşmış saçlarını seviyorum. Yüzün genç, bedenin her türlü nimete sahip.

Gözlerin birbirine yakın, küçük ve aşağı doğru. Akşamdan önce, sakin bir gölde yüzen iki küçük siyah balık gibi. Yüzüne seksi bir hava veren ağzın ve burnun. Burnun ince olsaydı, Richard Gere olamazdın, kadınsı bir tip olurdun. Bir insanın yüzüne anlam veren burundur: Nitekim burnun, gücünü, erkekliğini, bir kadına nasıl sarıldığını gösteriyor.

Sen bir erkeksin Richard, kadınsı yanların olsa bile. Maske takmıyorsun, yüzün ve bedenin çıplak, olduğu gibi. Karanlığı, iffetsizliği, bayağılığı bildikleri belli. Sende şiddet dışında her şey var. Seni her türlü uygunsuz poz, ya da durumda hayal edebilirim, ama şiddete başvurabileceğini düşünemem hiçbir zaman.

Şiddeti, fiziksel şiddeti tanıyorsun elbette. Bunu bakışlarından, omuzlarını kısmandan anlıyorum. Çekingen, ürkek bakıyorsun, sanki korkunç bir şey görmekten korkarcasına. Tıpkı bir zamanlar korkunç bir şey görmek zorunda kalmış, kaçamamış ve o zamandan beri sakıngan davranmayı öğrenmiş biri gibi bakıyorsun.

Yakından görmek isterdim gözlerini, çünkü hiçbir film ya da rüya şeridi, kaygılı bir bedenin sıcaklığını yansıtamaz.

Yürürken çevredeki kalabalığın küçülüp, dalgalandığı Richard Gere olmak isterdim. Göğsün, Richard, hiçbir şeyden korkmadığını belli edercesine geriliyor. Her adımda dalgalanan omuzların, bütün dünyanın yükünü gık demeden taşır gibi. Şaşkın, ama başın dik yürüyorsun. Belinden aşağısı kadınsı yanlarını yansıtıyor: Bel kıra kıra yürüyor, erkeklik düğümünü çevreleyen kalçaların, uzun bacaklarınla, kaçmakta olan bir delikanlıyı andırıyorsun. Sen olmak istediğim erkeksin. Sen olduğum erkeksin.

Doğmamış bebeklerin kör uykusunda bir delikanlı var içimde. Uyuyan bu varlık yardım etti bugüne kadar

korkusuz görünmeme, ama, yetti artık, dayanamıyorum sürekli güçlü görünmeye. Ne kadar korkusuz davranmam istense, o kadar çok kadınsı zayıflıklar gösteriyorum. Kadınlık tüm varlığımı kaplıyor, erkeklik ise, lacivertin, kırmızının değişik bir tonunda ortaya çıkıyor. Denizci mavisi mi desem, kan kırmızısı mı? Baskın olan rengi tanımlamak çok güç, rengi algılayıp, hoşuna gidip gitmediğini bilebilirsin ancak.

Antik çağlarda erdişi* denirmiş. Ama, ne senin için, ne de benim için böyle bir şey diyebilirim. Bizim durumumuzda karşıtlıkların uyumu ya da sağ ile sol arasında bir denge söz konusu değildir. Bir karışımız biz, toz dipte, su yüzüne çıkıp, hemen eriyiveriyor... kaşığı çevirdikçe her şey yeniden değişiveriyor.

Bu çift ruhtan –kadında erkek, erkekte kadın ruhu– söz etmeye kalkıştığında, insanlar, ilkel bir biçimde, Doktor Jeckyll ile Mister Hyde arası bir yaratık, çift profilli bir yürek düşünür. Ama hayır, hayır, karma kişi, her şeyden önce çok özel ve belirgin bir birinci doğaya sahiptir. Bu birinci doğa, fiziksel özellikler, davranışlar, ve düşünce biçimi açısından ya erkektir ya kadındır.

İkinci doğam, su çalkantısında değişken bir yansı gibi belirir birinci doğamda. Yansım dalgadan kopsa, gelip seninkini alır, bütün gece, eğlenceli bir metropolde, örneğin New York'ta gezdirirdi. Genç ve yoksul olurlardı, '50'li yılların filmlerindeki gibi giyinirlerdi.

Yağmur yağıyor Richard. Kimseleri görmüyor, kimselerle konuşmuyorum. Dışarıya alışveriş yapmak için çıkıyor, kendimi avutmaya çalışıyorum. Akşamları, sanki hiç durmaksızın koşmuş, iş üstüne iş yapmış gibi yorgun düşüp, uyumak istiyorum. Bunun nedeni, yazıyor olmam Richard. Günler dopdolu geçiyor, dünya sanki

* Hünsa; hem erkeklik, hem dişilik organı olan –yay. n.

tersine dönüyor. Düşünceler, yavaş yavaş sözcüklere dönüşerek bir kâğıda döküldüklerinde, canlı ve güzel olan her şey bana solgun geliyor.

Bedenim bile değişiyor. Dört duvar arasına kapanıp, tıpkı derinliklere inmeden su üstünde yaşayan deniz hayvanları gibi yaşıyorum. Bekâretimi buluyorum: Her açık yerim sıkıca kapanmış, tenim okşamalara, öpücüklere, davetsiz misafirlere karşı koruyucu bir maddeyle kaplı sanki.

Bakirken nasıldık acaba Richard? Başa gelebilecekleri bilmezken tenimizin durgunluğu nasıldı acaba? Yeni doğan bebeklerin uyuşukluğunu andırıyordu bu durgunluk: Gerçekte saf değildik, yalnızca, cinsel ürpertilerimizin ne doğasını, ne de adını biliyorduk.

Kösnüllük ne kadar günah işletiyor insana! Normal bir cinsel istekte, bağdaşımlar, değişimler ve fantezilerin her zaman bir sınırı vardır. Kösnüllük ise sınır tanımaz. Bilinen ya da bilinmeyen her biçime girebilir.

Çoğu zaman, kösnüllüğün doğmasına, bir hiç yetiverir.

Cinsel zevklerin yaşanmadığı günlere kara günler derim ben. Cinsel zevklerin tadıldığı anlar, öğrenme anlarıdır, estetik anlardır. Yaşamın akışına kapılmış giderken, bir şey, sana yaklaşıp "İşte buradayım, bana bir anlam kazandır," der.

Böyle anlarda, bile bile susarım, bir şey söylemeyince daha uzun süreceklerini düşünürüm nedense. Ama, zaman zaman, dayanamayıp, paylaşmak isterim duyduğum zevkin büyüklüğünü. Ama, her zaman, bir saniye önce sevgiyle bakan yüz, sözlerime sinirlenip, allak bullak olur, sanki oyunun kurallarını bilerek bozuyormuşum gibi. Oyun, anlamı ve özelliği olan şeyler söylemeye dayanır. Bir şaşkınlık, bocalama anını dile getirecek olsan bile, mantıklı cümleler kurmak zorundasındır. "Sana bu anı armağan ediyorum, çok güzel bir an, ama

nedenini bilmiyorum" dediğinde, karşındaki bunu anlamaz, anlamadığı için de alınır.

Sırf uzaklarda olduğun için sana böyle bir an armağan ediyorum.

Yatağa uzanmış, telefonda konuşuyor, sigara içiyorum. Ve görüyorum.

İsteksizce, yazı masasının üzerindeki lambayı kolumla hafifçe itiyorum. Işık, karşı duvarda duran fotoğrafına vurup, yüzünün üst bölümünü hafifçe aydınlatıyor. Alt bölümü gölgede kalıyor. Her şeyi böyle, aynı anda, iki değişik ışık altında görmek çok hoşuma gidiyor!

"Yarısı gri, yarısı siyah tarlada..." diyordu bir şiirinde Pascoli.* Oh, yes. Karma şeyleri, melez yaratıkları, iki değişik renk ekinle işlenmiş tarlaları seviyorum. Hele hele, ışıktan doğan ve onun devinimiyle değişen aydınlık ve koyu alanları seviyorum.

Bir plajı, günün son ışıklarında gördün mü, durup da kaygısız bakışlarla seyrettin mi hiç? Şezlonglar ikişer ikişer, düzenli bir biçimde dizilidir, yanlarında şemsiyeler kapalıdır. Uzun sıralar halinde, iki şezlong, bir şemsiye, iki şezlong, bir şemsiye, denizin karşısına dizilmiş, gösterinin başlamasını bekleyen seyirciler gibidirler.

Gel, yanıma otur biraz. Sen de çıkar ayakkabılarını benim gibi, daya sırtını tuzlu şezlonga. Denize bakalım birlikte, suyu önce pembeye, ardından yeşile boyayarak yaklaşan akşamı izleyelim. Karanlık çökene kadar kalalım burada, hiç konuşmayalım. Birlikte birşeyler yapmak, konuşmaktan daha önemli. Bir zaman dilimini paylaşmak çene çalmaktan daha güzel.

Sevgili Richard, rüyamda da gördüğüm gibi, seninle geçirmek üzere bir haftalık tatil kazansam, aşk anını, se-

* Giovanni Pascoli (1855 - 1912) –ç. n.

vişme anını, en sona bırakmayı yeğlerdim. Evde nasıl dolaştığını, kapılarda nasıl belirdiğini, bana ait zaman ve alana kendini nasıl uyarladığını görmek isterdim. Çok konuşup konuşmadığını, sessiz bir insan olup olmadığını, oflayıp poflamadığını, kararsız kalınca benim gibi omuzuna hafifçe dokunup dokunmadığını merak ederdim...

Aşk konusu üzerinde çalışmak, bir gözlemevinin kubbesi altında, elinde dürbün, uzaklardaki bir yıldızın titreyişini gözlemek, "şimdi ne yapacak acaba?" diye tahminde bulunmak gibi bir şeydir. Peki, ya yıldız, aniden insanın tepesine inip, tam yedi gün yedi gece her şeyini işgal ederse ne olur? Böyle büyük bir bedene sarılmak mümkün müdür? Bekle, sabret, alçak sesle konuş, güldürmeye çalış onu, dersin kendi kendine. Ve hayalden gerçeğe geçişe hazırlanırsın, ama olabildiğince yavaş bir biçimde.

Dün akşam, bir baktım ki, bugün gösterilecek bir filmin reklamında sen. Sana yazmaya başladığımdan bu yana ilk kez görüyordum seni. Bir pencerenin yanında, ayakta duruyor ve "Eğlence bitti" diyordun: Saçların darmadağınıktı. Sinirli bir el hareketiyle saçlarını daha da dağıtıyordun, sakal ve bıyıklarının çevrelediği ağzın daha da kadınsı görünüyordu. Gözbebeklerin kadifedendi sanki, gözlerin birbirine yakın, aşağı doğru, hüzünlü.

Üzerinde koyu renk bir palto, yakasını kaldırmışsın, içinde bembeyaz bir tişört. Ah, o yüzün Richard! Deri ile kemik arasında, yaşamın dikenlerinin delemeyeceği bir kat var sanki. Küstah bir yüz bu, hem duygusal hem hain.

Az görünüyorsun filmde, ama böylesi daha iyi. Sahneden ayrıldığında o büyük üstünlüğün daha da belli oluyor. Başka yüzler, bedenler, davranışlar dolduruyor

sahneyi, ama başaktörün terk ettiği sahne olarak devam ediyor. İlah ve ağılı gidince, sahne yoksullaşıyor.

Gözlerimin önünde hep bir film şeridinden küçük bir bölüm var. Sahnede bir bale provasını yönetiyorsun, arkan dönük. Biraz sonra inip, bir kadına doğru ilerliyorsun.

Üzerinde deri bir mont, blucin, tişört, coşkulu ve büyüleyici bir biçimde yürüyorsun, hafif zıplayarak. Kadının yanına geldiğinde "korkuyorum" diyorsun, o da seni şakağından öpüyor.

Ürkek bir insana benziyorsun, gözlerin öyle söylüyor, yüzüne inebilecek bir tokatın üstesinden gelebileceğin belli, bedenin de bunu gösteriyor. Zaman zaman küstah, zaman zaman ürkeksin.

Eğik başını sağ şakağından öpmek isterim: İlk öpücüğü, alnının o saf, cinsellikten uzak noktasına kondurmak isterim.

Sevgili Richard, şakağından öpüyorum seni. Başını eğiyorsun, dudaklarım hafifçe değiyor şakağına, başka hiçbir yerine dokunmuyorum. Ağzım, şakağın.

Böyle bir öpücük, anaç bir öpücük olarak değerlendirilmemeli: Analar çocuklarını alınlarının ortasından öperler. Benimkisi erkeksi bir öpücük, çünkü, genellikle erkekler kadınları şakaklarından öperler, sanırım, kadınlardan daha boylu olduklarından; ya da kurnazlıklarından, dudaklara varmadan önce uğranması gereken bir mola istasyonu olarak düşündüklerinden belki de.

Birinci öpücüğüm şakağında sona erecek, sonra "korkma" der gibi, daha ileri gitmeyecek. Ama bu öpücük pek de o kadar saf bir öpücük değildir, çünkü istekler beyinden doğar, şakaklar da beynin en duyarlı noktalarıdır. "Korkma" demek, "beni sev" demekle aynı şeydir.

Richard, sen istek ile aşk arasındaki ayrımı biliyor musun? Ben tatmin edilmiş istek ile tatmin edilmemiş istek arasındaki ayrımı biliyorum.

Tatmin edilmiş istek, meleklere, çocuklara daha yakındır. Boşlukta döner, yasak meyveyi koparıp koparmayacağı bilinmez. Cinsel ilişki, toplumsal edep gereklerinin dışına çıkılmasa da, her zaman yasak meyvedir.. Yasak meyvedir, çünkü yenebilir de, yenmeyebilir de. Bir saat sonra, bir yıl sonra, on yıl sonra koparılabilir, ya da hiç koparılmayabilir. Hiçbir şey cinsellikten daha gizemli değildir: Koparılmaya ramak kala, meyve yok olabilir. Bu, insanın her şeye meydan okuduğu dönemdir.

Ama, istek yerine getirildiğinde, artık özgürce hayal âlemine dalınamaz: bir rüya, belli sınırlar çerçevesinde, belli biçimlerde gerçekleşir, ve öteki bütün rüyalar siliniverir. Seninle binlerce başlangıç, binlerce rastlantı yaşayabilirim rüyamda, ama, bir gün karşılaşırsak eğer, bu binlerceden bir tanesi kalır yalnızca, bir tek aşk öyküsü yaşanır, başka binlercesi unutularak.

Bu gerçeği, kadın duygusal roman yazarları iyi anladılar. Bir aşkın doğuşunu, ayrıntılara inerek, birçok kişi arasından bir kişiyi ele alarak, anlatır da dururlar. Saçlar hep lacivert pırıltılı siyah ya da buğday sarısı, gözler de hep altın noktacıklarla süslüdür. Hangi çatı altında olursa olsun, gönül çelmek için yapılan dans, nedense, hep "Acaba benim hissettiklerimi o da hissediyor mu?" sorusunun ritmini izleyerek yapılır. Romanın iki başkahramanı, birbirlerini tanıyıp, birbirlerine aşk sözü verdiklerinde de, roman biter, çünkü rüya bitmiştir.

Aferin size benim sevgili bayanlarım! Fazla özelliği olmayan şeyler sayesinde, çok değerli şeyleri anladım.

Yorgunum, Rich, uyumaya gidiyorum. Ama, ilk önce, sana yaşadığım şu anı armağan etmek istiyorum. Yerden, neredeyse tavana kadar uzanan camı açtım ve

kendimi gördüm camda. Siyah, demir ayaklı bir masanın yanında, yine siyah, demir ayaklı bir sandalyede oturmuşum, üzerimde pantolon ve inci grisi, keten, kolsuz bir bluz. Uzun saçlarım gözüme girmesin diye başıma ince bir taç takmışım. Uzun süre kullandığımda lensler gözlerimi yaktığından, gözümde gözlük var. Önümde bir defterden koparılmış çizgili kâğıtlar, sıradan bir tükenmezkalem, üzerinde Gaudì'nin Pedrera'sının bir röprodüksiyonu olan bir çakmak, yeşil bir şişe, defterler, ajandalar, günlükler, makas. Kemik toka. Gece yarısı olmuş, eylül ayına girmek üzereyiz.

Hava gün boyunca yağan yağmurdan sonra, oldukça soğuk. Kim bilir neredesin şu an?

Sevgili Richard, sana yazdığımı kimselere söylemiyorum.

Derin uykulardan kendimi zor alarak, erken kalkıyorum. Ya derin rüyalardan, ya da yazarken seni fazla düşündüğümden, üzgün oluyorum uyandığımda. İşe siyahlar giyip, siyah gözlük takıp gidiyorum. "Bir *dark lady*'ye* benziyorsun" diyorlar. Evet, bitmemiş rüyanın karanlığındayım, karanlık suda imgemi yakalamayı aklıma koymuşum bir kere. Daha fazla uyusaydım, belki bunu başarırdım, işte o zaman içim ferah uyanır, ona göre giyinirdim. O zaman da, "Sana küçük bir kız havası veren nedir?" diye sorarlardı. (Senden daha hızlı bir biçimde değiştiğimi söylemiştim değil mi?)

Onlara "yeni aşklar" der, ama gerisini getirmezdim. Gülerlerdi. Yanlış yorumlarlardı. Belki de, kızıp, aklıbaşında insanlar gibi "Ben yapıcı olmayan bir ilişkiye asla girmem" derlerdi.

Mon Dieu!** Ne demek yani? Ne olursa olsun yapıcı mı olmak gerek?

* Meşum Kadın –yay. n.
** Aman Tanrım –yay. n.

Beni saran zırhı yıkmak istiyorum, aşkı, nefes aldırdığı için seviyorum. Yapıcı olmak, ne de çirkin sözcük! Onun gibi çirkin bir sözcük daha var: Büyümek. Herkes, seni büyümen için zorlar ve hiç kimse de "Çocuk yanını besle, hep sevgi dolu ve güleç olsun, geri çevrilecek kaygısıyla birisinin boynuna sarılmaktan korkmasın" demez.

Bir gazeteden, seninle ilgili kısa bilgileri olduğu gibi yazıyorum.

"1948 yılında Philadelphia'da doğan Richard Gere, *Report to the Commissioner* adlı filmle 1975 yılında sinema dünyasına girdi. İki yıl sonra Diane Keaton ile başrolünü paylaştığı, bol çıplak sahneli *Looking for Mr. Goodbar* adlı filmle dikkatleri üzerine çekti. Ancak 1980 yılında *American Gigolo* ile başarıyı kucakladı. *An Officer and a Gentleman* ile ününe ün kattı. Bu filmleri *King David*, *Power* ve *The Irreducible* gibi birtakım yanlış filmler izledi."

Gazetelerin kötülüğüne bak! Her sözcük zehir saçıyor, kaba saba. Yanlış yunluş şeyleri yutturmaya çalışıyorlar. Doğru bilgi olmamasının ötesinde, ilgisiz, eksik şeyler yazmışlar. Örneğin, son filmlerinden söz etmemişler. Ayrıca, filmlerdeki rolünden hiç söz edilmemiş, yalnızca birinde fazlaca soyunduğun belirtilmiş. Gerçekten de, dünya kıskançlıklarla dolu! Dünyamızda hiçbir şey ünlü bir sanatçıdan daha fazla kıskanılmıyor: Ünlü bir sanatçı, ilah, Tanrı olarak görülüyor.

Ne zaman ünlü bir sanatçı ölse, yakınlarına başsağlığı dilemek için milyonlarca insan bir araya gelir. Ahlakçılar "Bir inşaat iskelesinden bir işçi düşse kimsenin umurunda değildir ama" diye bilgiçlik taslayabilirler. Ben de, bir zamanlar onlar gibi düşünürdüm, ama, hayır, artık öyle düşünmüyorum.

Bir insan öldüğünde, en yakınları ağlar, başkaları gerçek acıyı sezemezler. Ünlü bir sanatçı öldüğünde, ölümün ne kadar önemli bir olay olduğu yeniden akıllara gelir: Herkes bilinmeyen karşısında şaşırır kalır. Bırakın bu insanlar ağlasınlar, bırakın ağlayalım. Biz, ünlü sanatçıların ölümüne, tanımadığımız kişilerin ölümüne, yakınlarımızın ölümüne, kendi ölümümüze ağlar dururuz. Er ya da geç, düşeceğiz inşaatların iskelelerinden.

Sevgili Richard, sinemaya, görüntülü öykülerinden dolayı çok imrendiğim olmuştur. Bir tek görüntüde ne kadar çok edebiyat sayfası yakılıyor. Neden sayfalar dolusu yazı yazıp duruyoruz ki?

Şu geçirdiğim günler bir film haline getirilse, ne kadar az şey yansıtırlar. Bir film şeridine aktarılamayacak şeyler vardır. Örneğin şöyle bir film seyretmeyi deneyelim...

Bir kadın, bir binanın ikinci katındaki bir dairede dolaşıyor. Yerde bezler, süngerler, deterjan kutuları. Dolap kapakları açık, her gün artan, ütülenecek dağlarca çamaşır. Çekmeceler altüst. Büyük bir yaz sonu temizliği yapıldığı anlaşılır da, kadının, kış gelmeden önce, evini güneş ve temizlikle doldurmak istediği nasıl anlaşılabilir?

Yağmur yağıyor ve işleri yarıda kalıyor. Kadın ilginç hiçbir şey yapmıyor. Kamera, onu, geçen yaz çekilmiş fotoğrafları kaldırıp, yerlerine o yazki fotoğrafları yerleştirirken, eski ıvır zıvırların yerine, yeni aldığı eşyaları koyarken çekebilir.

Sabahları geç kalkıp, geç yatıyor kadın. Tatilin bu son günlerinde, ara sıra yatağa uzanıp, düşünüyor. Yatak çift kişilik, bu da, daha önceleri pek yalnız bir yaşamı olmadığını gösteriyor. Duvarlarda değişik resimler, bir de Richard Gere'in siyah beyaz bir fotoğrafı var. Mutfak karolarının üzerine, bir dış dünyanın da oldu-

ğunu hatırlatan kartpostallar, broşürler, davetiyeler iliştirilmiş.

Evde kitaplar var, ama çok fazla sayıda değil. Bugüne kadar koruduğu kâğıt şatosunun yerini değiştirmekte olduğu anlaşılıyor mu acaba? Çöpe birkaç kitap atıyor, bazılarını, diğerlerini de yığdığı dolaba saklamaya çalışıyor. Etrafta bir sürü kâğıt, solgun yeşil kapaklı Olivetti 32 marka bir daktilo, onun yazıyla olan dostluğunu gösteriyor.

Dışarıya az çıkıyor. Süpermarkete, evde bir şey bozulduğunda, tamirci dükkânlarına gidiyor. 15 Eylül'e kadar ödenmesi gereken faturalar, unutulmamaları için iyice görünen bir yere konmuş.

Hava izin verdiği sürece denize giriyor. Uzun uzun, memnun mutlu yüzüyor, yazın son günleri bunlar (plajda az insan bulunmasından ve güneşin parlaklığını yitirmiş olmasından anlaşılıyor bu). Yağmur yağdığında, öğleden sonraları, saat ikiden dörde kadar, televizyonda eski filmler izliyor. Bazen, radyodan dinlediği şarkıları mırıldanıyor. Giysilerini deniyor, aynada kendini seyrediyor, sonra sıkılıp çıkarıveriyor üstündekileri. Birkaç telefon görüşmesinin dışında kimseyle konuşmuyor. Beyni sürekli çalıştığından, akşamları ağzı kuruyor: Bu, filme nasıl aktarılır ki?

O zaman, yaşasın bedenlerin, ruhun tanımlanması güç duygularını anlatan edebiyat! Şu yazdan, sonbahara, bir mevsimden ötekine geçiş anı, yazmak için en elverişli zamandır. Karma bir an: Takvimler yaz sonunu gösteriyor, ama sonbahar, incelen yaz eskizleri altından görünüyor bile. Böyle bir durumda, yazmak kaçınılmaz oluyor –birşeyler değişmekte.

I

Değiş Richard, kırıntılar artık bana yetmiyor. İsteksiz yutup duruyorum rüya artıklarını, ama, rüyalarda seninle yoğrulup, seninle birlikte çıkmak istiyorum ortaya, bir kalıptan çıkarcasına.

Sen de değişiyorsun. Daha sık geliyorsun ziyaretime, daha sevgi dolusun, rüyalarımı süslemekten memnunsun. Seni çağıran benim, ama, sen de, sanki bu çağrımı çoktandır beklermiş gibi, pılını pırtını toplayıp gelmeye hazır gibisin.

Yaz sona ererken, rüya daha da belirginleşiyor. Gürültülü, sigara dumanlı, hep aynı sohbetlerin yapıldığı kalabalık yerlere sürüklüyor bizi. Rüyaya yeni giren figüranlarla, görünümümüz daha da belirginleşiyor. Gizemli sözcükler dökülüyor ağzımızdan, daha somut randevulara hazırlıyor bizi bu rüya. İşte bu geceki rüyada, American Bar'a gidiyorduk birlikte. Barın tam karşısındaki ofislerden çıkıyorduk, öğle tatiliydi, cadde, trafik, kırmızı ışık, koşarak geçiyorduk karşıya. Senden hoşlanmaya başlamıştım bile, ya sen?

Müşterilerin arasında ayakta duruyorduk, kalçan hafifçe kalçama değiyordu, elinde tuttuğun sarı eldivenlerle dokunuyordun bana. Eteğim, eldivenlerin boş parmaklarının esintisiyle açılıyordu. Kahveme şeker koyarken "Pazar günlerini nasıl geçirirsin?" diye soruyordun. Beni biryerlere davet etmek üzereysen, bu demektir ki, gösterdiğim konukseverliğe bir karşılık vermek istiyorsun. Belirsiz bir yanıt veriyordum sana: "Pazar günleri mi? Uyurum".

Bakmaya cesaret edemediğim yüzünün alevi ve gülüşün yakıyordu beni. "Uyuyorsun, anladım. Peki uyandıktan sonra ne yaparsın?" "Yine uyurum." Aynı yanıtı tekrarlayıp duruyordum, en küçük bir değişiklik yapmadan. Senin de söylediklerinde değişik bir şey olmadığı ve sürekli, "Anladım, uyumayı seviyorsun" cümlesini tekrarladığın için, yeni birşeyler söylemeyi deniyor ve "Hayır, rüya görmeyi seviyorum" diyordum. Sen de, cilveme cilveyle karşılık verip "İnsan uyanıkken de rüya görebilir" diyordun. İşte konuşmak istediğim dil, duymak istediğim dil budur benim.

Sana neden "Gezerim, sinemaya giderim" gibi amacıma uygun bir karşılık vermiyordum biliyor musun? Rüyada bile aşk acısından korkarım ben. Sen "Beraber gidelim" diyebilirdin, ama, ben acı çekmeden seninle biryerlere gidebileceğimden emin değilim. Düşün, Barselona'da, bir şeker kutusunun üzerinde okuduğum bir slogan, parolam olmuştu: "No amargues tu vida, disfrutala dulcemente"*. Ama gel gör ki, eskisi gibiyim, değişmedim.

Yaşam, bana yalnızca Amerikan Bar'da hoş geliyor, kahvemde, tükürüğümde, sakıngan aşk imalarında duyuyorum onu. Hiçbir sevinç, nedensiz sevinçten daha gerçek değildir. Geçici izler sürer, ama onu hiçbir şey yıkamaz. Bakışındaki o yalvaran ifade benim, sonsuza dek, öpüşmelerin hemen öncesinde silikleşen dudaklar benim.

Dikkatli sorular sorarsan, kaçamak yanıtlar veririm. Orada, gerçekleşen isteklerin ortasında ne yaparım ki ben? Onları yeniden hayal haline getirmeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapamam.

Sokağa çıkıldığında, evlerdeki sessizlik daha da ağır gelir insana. Bir kahve fincanı üzgün duruyor bir barın

* "Yaşamını zehir etme, tatlı bir biçimde keyfini çıkar." –ç n.

gümüşî tezgâhında; bir başka fincanın yanında olmak varken, yalnız kalmış. Belki, bir kez daha denemeye değer.

Soruyu yeniden sor Richard. Pazar günleri ne mi yaparım? Bu arada bir yanıt hazırladım bile: Pazar günleri, uyanık, seninle rüyalar görürüm. Bir uçağa atlayıp, film festivali sırasında Venedik'e giderim, siluetini ekranlarda görebilmek uğruna. Hep gitmeye karar verdiğim yeri değiştirmek isterim son anda, ama bir türlü yapamam. Havaalanında, her seferinde, check-in yaptıkdıktan sonra, uçuşları gösteren panoya bakıp, gelişigüzel bir hedef seçmek, başka yerlere gitmek gelir içimden. Örneğin Toronto ya da Tel Aviv. Sıradan çıkma zamanı geldi de geçti bile!

İlk adımlarda, tıpkı yarışlarda çocuklara yapıldığı gibi, öne geçmeme izin ver. Bırak da, havayı koklayıp, hangi otelde olduğunu anlayayım. Hazır mısın Richard? Artık iş ciddileşiyor...

Sana hoş bir biçimde, el yazısıyla yazılmış kâğıtlarla ulaşmaya karar veriyorum. Kendimi değil, ilkin, bir gazete kâğıdına sarılmış mektuplarımı getireceğim sana. Bir erkeğe değil, bir yazgıya armağanım bu. San Marco Meydanı'ndan geçiyorum salınarak, dönüşte görkemli bir merasim bekliyor sanki beni. Rialto Köprüsü'nde, bir ara durup, sana iki satır daha karalıyorum, yüzey düz olmadığından pürüzlü bir yazı. İnsanlar çarparak geçiyor yanımdan: Ne biliyorlar ki hakkımda?

Cipriani Otel'de, o sade lüks ve benim gibi yabancılardan duyulan rahatsızlık, utandırıyor beni. Ama, hiç aldırmadan, paketi resepsiyona veriyorum, ama hemen geri alıp, at kuyruğumu tutturduğum koyu mavi lastik bandı takıyorum. Kendinize iyi bakın, olur mu?

Acaba hangi pencere senin kaldığın odanın penceresi? Biraz uzaklaşıp, yanlışlıkla suya düşmemeye özen

göstererek, otelin tüm cephesini görmeye çalışıyorum. Beklemek, beni şimdiden rahatsız etmeye başladı. Eğer odandaysan, elbette birşeyler yapıyorsundur, ya da söylüyorsundur, birşeyler düşünüyorsundur, ama, bunları bilmem olanaksız. Yaşıyorsan, yaşadığını duyuyorsundur elbette, bu duyguyu da bilemem ben, aşağıya inip, bana var gücünle sarılsan bile. Şimdi bunu bir yana bırakalım. Gene de, bana nasıl sarılabileceğini düşünmekten alamıyorum kendimi: Senin, kemikleri çatırtacak kadar sıkı sarılmaya, aptalca bir erkeklik gösterisi yapmaya gereksinimin yok.

Senden uzakta durmak ne kadar güç. Kıyıya doğru gidiyorum, bir film seyrediyorum, oturmaktan bacaklarım karıncalanıyor, zaman geçmek bilmiyor, sürekli kurduğum hayallerden yorgun düşüyorum. Akşama doğru, yavaş yavaş eve dönüyorum. Yaz sonu ve Venedik'teyim. Sandaletlerimin bantları arasından görünen kırmızı ojeli tırnaklarım, dudaklarımdan, yanlışlıkla parmaklarıma ve senin için otele bıraktığım zarfa bulaşan ruj lekesi, bir bedenim olduğunu gösteriyor. Gene de, Krallık Sarayı'nın karşı kıyısındaki, kaldığım eve yaklaştıkça, bir rüyanın gerçek olup olmadığını düşünmenin ne kadar saçma olduğunu daha iyi anlıyorum. Telefon numaramı ve beni evde bulabileceğin saatleri yazmamalıydım kartvizite. Armağanımı, karşılık beklemeden vermeliydim, sana bir adım yaklaşıp, yitmeliydim. Sen, her şeyden habersiz bir alıcı ve istemeyerek de olsa, rüyalarımda suç ortağımsın.

Koridor karanlık, merdivenler dar. Boş bir eve konuk olmak, özellikle akşam saatlerinde hüzünlendiriyor insanı. Pencereyi açıyorum, hava bile beni aptallıkla suçluyor: "Büyü artık, somut şeyler yap, gerçek ilişkiler kur" diyor. Bu kınamalara karşı çıkamam, çıkmak da istemiyorum. Rüyaya çok yaklaşmış olmak ve saatler ilerledikçe, külleri altında kalmak içimi sızlatıyor.

Venedik'te olduğumuzu anımsıyorum yeniden. Bir rüyanın gerçekleşmesi için ne kadar zaman gereklidir? Bunu bilmediğim için, kendimi sandalyeye bırakıp, yapmayı en iyi bildiğim şeye, beklemeye başlıyorum.

Richard. Bir rüyanın, rüya olmaktan çıkıp, tam anlamıyla gerçekleştiğini görmek kolay değildir. Bir otobüsün, depoya dönmeyip, hastanın başucunda beklediğini de. Evet, kendimi, solacağına, gittikçe daha da mavileşen bu mavilikte, hasta hissediyorum.

Seni beklerken, Battlo'nun Barselona'daki evinin asansöründe döndüğü gibi dönüyor başım. Yukarı doğru çıkarken, asansör kafesinden, avludaki döşeme taşlarının açık griden, mavimsi bir griye dönüştüğünü görür insan. Gaudì muhteşem. O, bir şey inşa ettiğinde, onun sallantıda olduğuna, rüyalara kulak verilerek gerçekten büyünebileceğine inanıyordu. Bildik dikey ve yatay çizgiler yerine eğik, kıvrımlı çizgileri yeğleyerek, yuvarlaklıklar, tatlılıklar, sıkıntılarla süslü çocukluk rüyalarından esinlenerek yaptı tapınaklarını o. Ben sana nasıl bir tapınak yapayım?

Şimdi, sana yazıyor olmak, insanın kendisini, yaşıyor muyum, etten kemikten miyim, yoksa bir hayal miyim diye yoklaması gibi bir şey. Bugün 4 Eylül, günlerden Pazar, geceyarısı, şöyle bir kuşkuya kapılıyorum: Acaba seni çok fazla rüyamda görüp, rüya sınırını aştım mı? Yoksa kendi gerçeğimin içine mi çektim seni?

Kapıda beliriyorsun ve kapi kadarsın. İçeriye girmen için kenara çekiliyorum. Girip, kapıyı kapatıyorsun, ama tek bir adım bile ilerlemiyorsun, ellerin arkada, kapının topmağında hâlâ. Karşında duruyorum ben de, kıpırdamadan.

Görünüşünden çok renklerin, özellikle de giysilerinin renkleri etkiliyor beni. Keten gömleğinin açık turuncusu, blucininin solmuş mavisi, attığın adımlarla

tozlanıp, rengi solan süet mokasenlerin. Teninin, gözlerinin, ağzının rengini tanımlayacak sözcükleri ise bulamıyorum. Saygılı bir gülüş, ayaklarından başlayarak, bedenine doğru tırmanıyor ve başına ulaştığında kibirli bir biçim alıyor, dudaklarımdan "Narsis" sözcüğü dökülüyor.

Kendine öyle dikkat göstermişsin ki, aynı dikkati, hatta daha fazlasını bekliyorsun. Dikkat çektikçe, kendine daha da özen gösteriyorsun. Son derece narsissin, sen dikkati, dikkatsizliğe dönüştürebilecek güçtesin. Kendini denetlemiyor, kendinle ilgilenmiyorsun, yalnızca kendini gösteriyorsun, gökcisimleri gibi parlayarak çıkıyorsun ortaya. Bunları nereden mi biliyorum? Sana benzediğimi daha önce de söylemiştim. İki narsis karşıkarşıya geldiklerinde ne söylerler, ne yaparlar bilemiyorum. İki insanı bir odaya koy ve seyreyle olacakları.

Sol bileğini gözlerimin hizasına kaldırıyorsun, gömleğinin kolunu sıyırdığında, saçlarımı, kâğıtlarımı tutturduğum bant çıkıyor ortaya. Bilezik gibi takmışsın, öpüyorsun onu kolunun iç kısmından, ben de dış kısmından öpüyorum. "Bana yazdığın için teşekkür ederim, beni rüyanda gördüğün için teşekkür ederim" diyorsun, gülümsüyorum, ben de narsisim, her güzel şeye layık görürüz biz kendimizi.

Gözlerine yakından bakıyorum. Koyu kadifeden iki kesik. Kadife, kadifesinden başka ne yansıtabilir ki? Birşey görülmüyor, düşünce görüntülerini ya da görüntü düşüncelerini aktarabileceğim bir fon yok bu gözlerde. Görmek için yaratılmışlar, yalnızca göz bunlar.

Sana sabit sabit bakınca, ciddileşiyor, başını yana eğip, düşünceli bir hal alıyorsun. "Korkma" diyorum. Başını yeniden doğrultup, göğsümdeki ametist taşına doğru eğiyorsun. Öylece kal Richard. Hiçbir yerine değmeden, şakağından öpüyorum seni; daha biraz önce güçlü duran bedenin yumuşayıp, direncini yitiriyor.

Öbür odada uyuyorsun. Gitmedin. "Seninle biraz daha kalmamı ister misin?" diye sordun. Ben de "Biraz mı, ne kadar yani" dedim. "Çok" dedin.

Sevişmedik. Bekleme oyunu oynamaya ilk önce kim karar verdi bilmiyorum. Ama iki istekli kişi arasında, her zaman bir üçüncü varlık yaratılır: Değişik, özel bir şeydir bu.

İlk kez gördüğün şeylere şaşırmadan bakman, dar yerlere, sade eşyalara kolayca alışman hoşuma gidiyor. Şişeyi tutup, bardak araman ve suyu bardağa boşaltman, çok sevimli geliyor bana. Bedenlerin duyarlılığının, akılla ilgisi yoktur. Evi, evde oturanı, oturmuş olanı rahatsız etmeden, kendine bir bardak su koyuyorsun. Bir tepsiye üzüm ve ekmek koyup, pencerenin önünde birlikte yiyoruz. Uyumlu ve doğal bir biçimde, yatağının çarşaflarını değiştiriyor, banyoya havlularını koyuyoruz. "Yarın otelden bazı eşyalarımı getirir misin?" YARIN! Demek yarın sabah seni burada bulacağım, otobüslerin maviliğinde yitip, karanlıklara gömülmeyeceksin.

İyi geceler Richard, iyi uykular. Ara sıra yatakta dön de burada olduğunu, yatakta bedeninin ağırlığını, bedeninin çarşaflara değdiğini hissedeyim.

II

Gözlerim kapalı, ama, dışarıdaki aydınlığı gözkapaklarımda hissediyorum, geç bir saat olmalı, bu güneşin aydınlığı değil. Ne olur sanki, yağmur yağsa, etraf karanlık olsa: Karanlık, gözü açık görülen rüyalara yakışır.

Yavaş yavaş uyan, daha zamanımız var. Kentin dar sokaklarından sesler, olduğu gibi konuşmalar duyuluyor, ama yüzler belirsiz. Akan suyun çağıltısı, duran suyun sessizliği...

Evde, cansız şeylerin hışırtısından başka hiçbir şey duyulmuyor. Nerede olduğunu kestirmeye çalışıyorum, tabiî eğer buradaysan. Ne olur sanki ilk önce sen kalkıp, banyoya ilk giden sen olsan da, samimi olmayan iki kişi arasında olabilecek şu gerginliği bozsan. İlk önce sen git Richard, kuralları sen koy, ben uyayım.

Yatağımın yanına geliyorsun, bana doğru eğdiğin yüzün o kadar büyük ki, duvardaki fotoğrafın gibi duruyor. Eğik göğsün o kadar hoş ki, "Bonjour" diyen sesini duymasam, inanmayacağım. Bir bedeni elle yoklayıp, tutulabilir yapan şeyin ses olduğunu hiç düşündün mü? Görme duyusu, hatta dokunma duyusu bile, hiçbir şey kanıtlayamazlar, bir sanrı olabilir. Ama, ses rengi gerçektir.

Elimden tutup, çekiyorsun beni, öteki elimden, sonra da kollarımdan tutarak kaldırıyorsun. Bir kolun arkanda, sabahın belirsiz dengesini kurmaya çalışıyorsun. Yan yana geldiğimizde "Benimle gelir misin?" diye soruyorsun. Nereye olduğunu anlıyorum ama, gene de

"Nereye?" diye soruyorum. Soruma soruyla karşılık verip, "Utanıyor musun?" diyorsun. Yatak odasından salona, oradan da banyoya götürüyorsun beni, kendimi tamamen sana bırakmış, beline sarılmış durumda zikzaklar çizerek ilerliyorum. Cinsel organını tutmam için kenarı kalın, beli lastikli külotunun içine sokuyorsun elimi, sonra, onu çevreleyen eşkenar dörtgen külotunu çıkarmamı istiyorsun. Elin, cinsel organını tutan elimin üzerinde, onu yönlendiriyorsun. "Gördün mü? Kolaymış" diyerek, dudaklarımın köşesinden öpüyor, yanağını yanağıma dayıyorsun. "Tibet'te öğrendim: Zor, kolaydır". Elimi yardımın olmadan çekiyorum ve oyun lavabonun önünde devam ediyor, gizemin yeniden sahnede, sabunluyorsun onu, aynı anda ellerimi de sabunluyorsun, bazen suyun altına tutuyor bazen kendine doğru çekiyorsun. Bu erotizm değil, tutku da değil: Böyle bir şeye, ruhsal alıştırma denebilir ancak.

Şimdi sıra bende. Biraz önceki gibi zikzaklar çizerek ilerliyoruz. Bu kez sen arkadasın, ama, yine sen yol gösteriyorsun, sallapati bir yük arabası gibiyiz, yalnız kim eşek, kim araba belli değil. İstasyona vardığımızda, beni kendine doğru çekip, "Gözlerini kapat" diyorsun. Körlük, dokunma duyusunu, işitme duyusunu güçlendirip, utanç duygusunu siler. Çocukların neşesi Richard! Gözlerim kapalı, beni tutup, bir yere oturtuyorsun. Tanrım, düşüncelerimi de kör ettiğin, çamurlu suya tünemiş bir bıldırcın gibi, bideye oturmuş bir kadının pozunu bana göstermediğin için teşekkür ederim sana. Özenle yıkayan, kurulayan erkek elinin dokunuşu kalsın bende yalnızca. Kendi bedeninmiş gibi bedenimi okşamaya devam et, kendine gösterdiğin özeni bana da göster.

Şimdi sevişeceğiz değil mi? Aslında, birbirimizle uğraşmaktan bu düşünce geri planda kalıyor. Nitekim, yıkanma işi bittikten sonra, beni mutfağa götürüyorsun.

Hazırladığın sofrayı görünce çok şaşırıyorum: kahve, çörek, portakal suyu. Nasıl hazırladın bunları? "Telefonla istedim, parayı da kapının altından verdim." "Ne zaman?" "Sen uyurken." Uyurken, yakınımda, sezemeyeceğim, izine rastlayamayacağım şeyler olabilir mi? Ya bir terslik olsaydı, ya seni görüp, almaya gelselerdi...

Seni itip sofraya oturuyorum, üzüldüğümü görünce sen de üzülüyorsun ve hiçbir şey yemiyorsun. "Neyin var? Çörek sevmez misin, başka bir şey mi isterdin?" diye şakalaşıyorsun. Beni, geleceği de düşünerek duyduğum sıkıntıdan kurtardığın için teşekkür ederim sana, işlerin değiştiğini hissetmem yol açıyor bu sıkıntıya.

İşaretparmağımızla alıp, dudaklarımızın arasından ittiğimiz krema barıştırıyor bizi. Ağzının içindeki sıcaklık, isteğin doğduğu noktaya kadar hoş bir duygu yayıyor. İstek nerede doğar Rich? Fiziksel ilişkinin gerçekleştiği yerde mi? Cinsel organlarımızın karanlık noktasında mı? Yoksa sinirlerin önemli bir düğümünde mi? Belki de düşünen ve sınayan beyinde?

Nasıl, acıktığında, sevdiğin bir yemeği görüp de ağzın sulanır, acaba öyle bir şey mi? Hayır, bir beden, cinsel ilişki, ağzımı hiçbir zaman sulandırmaz, içgüdüsel olarak cinsel istek duyarım ben. Benim tek isteğim, arzulanmaktır.

Neden, Richard, başladığımız oyunu yarıda bırakıp, kalkıyorsun yerinden? Canımı yakmak için mi? Yoksa sen mi yön vermek istiyorsun isteklere? Yalvarırım, oyun için bile olsa, şiddet kullanma. Ama şiddet değil bu, yalnızca oyuna ara verdin, erteledin. "Daha zamanımız var. Otelden eşyalarımı alır mısın?" diyorsun. Sen buyurmayı bilmiyorsun, emir kipi kullanmıyorsun, istediğin şeyi söylüyor, seçimi karşındakine bırakıyorsun. İstediğin şeyi yapmayı seçiyorum.

Mutfakta, üzerimdeki birkaç şeyi çıkarıyor, içeriye girip, dönüyorsun: Bir elinde bağcıkları çözük ayakka-

bılarım, diğerinde şapkam, boynunda, eşarp gibi doladığın gri siyah çizgili ipek elbisem. Bir saniyede giydiriyorsun beni, başımdan geçer geçmez, elbisenin etekleri dizlerime değip, dalgalanıyor. Önü kapalı arkası açık ayakkabılarımı öyle rahat giydiriyorsun ki, sanki yaşamın boyunca yalnızca bu işle uğraşmışsın gibi geliyor insana. Çömelip, bileklerimden tutarak, ayaklarımı ayakkabıya yerleştiriyorsun. Ben de, omuzlarına tutunmuş, isteği yerine getirilmiş kaprisli çocuklar gibi seviniyorum.

Saçlarımı parmaklarınla tarayıp, şapkamı takıyorsun. "Mektuplarımı gerçekten okudun o zaman" diyorum. "Locarno'da, böyle giyinmiş, kendini bir şey sanmıştın değil mi?" Boynuna sarılıp, gülüyorum: "Ben zaten bir şeyim." Kulağıma "Sen sensin" diye fısıldıyorsun. Dışarıya çıktığımda "Sen sensin" diye karşılık veriyorum sana. (Keşke bütün sözcükler tek heceli olsalar!)

Dışarıda buluyorum kendimi, üzerimde Locarno'da giydiğim giysi, sinemada kuyrukta beklerken, sonra kent dışında yolumu kaybettiğimde aynı giysi vardı üzerimde. Eşyaların da, insanlar gibi beklenmedik öyküleri vardır. Nitekim, şimdi, rüyalardan gelen bir adamın nazikçe giydirdiği giysi, şapka ve ayakkabılar, Venedik'in dar sokaklarında benimle birlikte dolaşıyorlar. Aşk, insanları iyi yürekli yapıyor Richard. Vapur iskelesindeki insanlarla sohbet ediyorum, vapura bindiğimde yolcular arasında yolcu hissediyorum kendimi. Aşk, yeni alışkanlıklara kolayca alıştırıyor insanı. Evde, beni beklemende ne gibi bir gariplik var ki? Hiç de garip değil bu, normal bir şey. Sana mektuplarımı yolladım, sen de bana gelip, bende kaldın. Bunda garip bir şey var mı? Olmayan şeyler gariptir aslında.

Cipriani Oteli'ne girdiğimde, keyifli hafif müziği duymuyorum bile, çünkü burada bulunmamın nedeni

başka bu kez, ezile büzüle ricada bulunmaya gelmedim. Resepsiyondaki adam, odanın anahtarlarını uzatıp, yukarıya kadar eşlik etmek istiyor bana. Yok, yok, siz işinize bakın!

Geniş, antik görünümlü bir odada buluyorum kendimi, tabiî buraya oda denebilirse. Bence, düşkünler evi demek daha yerinde olur. Pencereleri, dolapları, çekmeceleri açarken sakinim. Senmiş gibi, senin için seçeceğim. Radyoyu açıyorum ve rock temposunda, elbiselerini, birbirine uyan renkleri yan yana getirerek yatağın üzerine koyuyor ve kendimi, o anda, *American Gigolo*'daki Richard Gere gibi hissediyorum. Aklı bir karış havada, yalnızca çekiciliğinin bilincinde, bir randevudan ötekine koşan o genç erkek gibi. Umurunda değil dünya. Sürdürebildiğin sürece güzel olmalı bu iş: İnsanın, zevki için, kendini satacak kadar, kendini sevmesi.

Çanta doldu bile, her şeyi alamam. Bu arada, otelin şampuanını, banyo sabununu, küllüğünü ve mektup kâğıt ve zarflarını da alıyorum. Yüzyıllar boyunca, karanlıkta, uyuşuk uyuşuk, göze, kulağa, mideye dokunmayan, sadece incecik tül perdeler, halılar, soluk ahşap eşyalar arasında yaşanır mı sanıyorlar buradaki insanlar?

Elimde ağır çanta, dışarıya çıkıyorum. Ne yazık ki, bu kent sularla çevrili, yoksa, seni eski tip, parlak siyah, tekerlekleri metal çemberli bir Cadillac ile, ya da, üstü açık, yağmur yağdığında âşıkların ve şoförün ıslandığı, Dali Müzesi'nin bahçesinde bulunan arabaya benzer bir taksiyle gelir alırdım. Hareket edecekmiş gibi duran, ama hiçbir yere gitmeyen ıslak taksiye biner misin benimle? Su sesini duyuyor musun? Gökten iniyor, arabanın üstünden akıyor, öpüşen âşıklara sonsuza dek eşlik ediyor...

Son sıralardaki çiçek tezgâhlarında mavi nergisler satıyorlar: Tam sana göre bir armağan Richard, ne de ol-

sa, iliklerine kadar erkek olarak kendi kendine yetmeyince, içinde bir kadın yaratacak kadar narsissin. Cinsel açıdan, insan kendisini arzulayabilir mi Richard? Bir insan, kendisini, karşısındaki kişinin arzuladığı gibi arzulayabilir mi? Yanıtın evet değil mi, bu yanıtı sen de, benim gibi iyi biliyorsun değil mi? İnsanın kendisine karşı duyduğu doyumsuz arzu, erotizmi getirir beraberinde.

Yol bir an önce bitsin istiyorum. İnsanlar çirkin, bilet satıcıları kavgacı, vapura binmek için koyulan iskeleler sallanıyor, yer de sallanıyor. Yollar karmakarışık, kilitler zor açılıyor.

Giriş kapısını açar açmaz, merdivenlerin ortasında seni görüyorum. Öylece yığılıp kalmışsın sanki, oturmuşsun diyemem. Hızla yukarıya çıkıyorum. Başını öne eğmişsin, çiçekleri önüne koyuyorum, ama hava almak için çırpınan nergisler, kapalı yerde bozulup, yaprak yaprak ayrılıyorlar. İki basamak aşağında durup, alnını alnımla kaldırıyor, gözbebeklerine bakıyorum, hiçbir şey olmamış gibi bakıyorsun, ama bu doğru değil, "panik" diyor bakışların. "Daha çabuk döneceğini umuyordum." Hiç kimse, bir narsisten daha yalnız değildir, biliyorum Richard. Ama, beni burada beklediğin düşüncesinin verdiği sevinci gezdirdim biraz, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. "Oteli aradım, çıkmıştın. Seni nerede arayacağımı bilmiyordum, dışarıya çıkamazdım." Konuş, konuş, acıya bağlı zevklerden biri de, içini dökmek, anlatım yoluyla acıyı anlamaktır. Konuş Rich, yıpranmış yüzünü, tişörtünün açık yakasından boynunu öpeyim, kollarını okşayayım. Şuran, omuzunla dirseğinin arası güçlü, göğsün de güçlü, sert kasların, okşamalarıma karşı koyuyor. Bir erkeğin zayıflığını en iyi belli eden, en kadınsı yer olan koltuk altların ılık.

Kendini, yılgınlıktan değil, oyun olsun diye bana bırakıp kalkıyorsun, birlikte çıkıyoruz merdivenleri. "Bekle, gözlerini kapat" diyorum, ve düşmeyesin diye sana

yol gösteriyorum. Birdenbire, yerde, üstüne uzanıp, damların üzerindeki kırmızı gök kesitini görebileceğimiz bir minder beliriyor. Uzan hadi, benim gibi başının altına koy kollarını, karanlık basıncaya kadar öylece kalalım.

Karanlık çöktü, sonra yeniden, yeniden, yakınlığın odanın her yanına dağıldı. Ağlamanın getirdiği yanmadan sonra, yenilendiklerini duyuyorum gözkapaklarının. Yağmurdan sonra bakmak güzeldir, gözyaşlarından sonra insanlar güzeldir.

Açlık, bizi inimizden çıkarıp, yenebilecek ne varsa silip süpürmemize neden oluyor. Çiğ mi değil mi, sıcak mı soğuk mu, hiç aldırış etmeden yiyorsun, ben de öyle, ya gerçekten aç olduğumdan ya da sana öykündüğümden. Sofra, yaz ve sonbahar renkleriyle bezenmiş, yüzün, yeni sona ermiş heyecanları yansıtan bir tablo gibi. Doyuyoruz ve beynimiz bir an için duruyor.

"Oynayalım mı?" diye soruyorsun, bir deste oyun kağıdını karıştırarak. Oui, très bien.* Masa lambasını getirip, öteki ışıkları söndürüyoruz. Rahat olmayan alçak taburelere oturuyoruz ve kurallara uyarak oynamaya başlıyoruz. En yüksek kâğıdı sen seçiyorsun, onun için kâğıtları dağıtmak sana düşüyor. Dikkat et, seni yenmek istiyorum, kim olursan ol, sana kötü davranmak istediğimden değil. Şans benden yanaysa, sana karşı iyi olabilirim. Kaybetmek beni kötüleştirir. Seninle geçirmek üzere bir tatil kazandığımı gördüğüm rüya, yokluğuna da hazırlamıştı beni. Şimdi, seninle gerçekten karşılaşmış olduğuma, sözcüklerin büyüsüyle bana ulaşmana hâlâ inanamıyorum, tıpkı kumarda, banko deyip bir kâğıtla oyun kazanan insanın şaşkınlığı var üzerimde.

Doğal olarak, ortaya sürülen para ne kadar yüksekse, zafer o kadar büyük, yenilgi o kadar acıdır. Bizim oyu-

* Evet, iyi olur –yay. n.

numuzda nasıl bir iddia var ortada Richard? İddia şu: Rüyanın, görkeminden bir şey yitirmeden, gerçeğe dönüşebilmesi, rüyayı göreni ve rüyaya gireni zenginleştirmesi. Ama bu oyun uzun sürecek, şimdiden sonunu kestiremeyiz. Puanlarımız eşitken, vazgeçelim, oynamayalım istersen Rich. Kimin kazanıp kimin kaybettiği belli olmadan, birbirimize madalya vermeden, alışılagelmiş bir oyuna dönüşmeden, bitirelim şu oyunu.

Oyunu bitirmek için kâğıt falına bakmayı öneriyorum. Sevinerek kabul ediyorsun, çünkü kötü şeyler söylemeyeceğimi biliyorsun. Yalnızca güzel sözcükler, söylemeye ve işitmeye değerdir.

"Dekor gerek" diyorsun. Masadaki her şeyi kaldırıp, tam ortaya yalnızca kâğıt destesini yerleştiriyor, yanına da, salladıkça içinde karlar yağan Venedik işi cam topu koyuyorsun. Bir eşarpla lambayı örtüyorsun. Elin belinde, düşünceli, etrafa bakıp birşeyler arıyorsun. "Ah, işte" deyip, gülümsüyor, ve güve otu kokulu bir günlük yakıp, buhurluğa koyuyorsun. Bu güzel bir oyun işte, çünkü taraflar gerçekten oyunda değil, yalancıktan oynuyorlar sanki.

Bir kâğıt açıp, düşünüyorum: "Bir kadın var yaşamında."

"Bir kadından da öte," diyorsun.

"Nasıl yani?"

"İçinde genç bir erkek olan bir kadın. Karma bir yaratık. Kalçaları, göğüsleri ile çekici bir kadın. Kararları, davranışları, alışkanlıkları ise erkeksi."

Hey, hey, bu sözler de nereden çıkıyor? İstek, parlak sözcüklerle çevrili dar bir yoldur, bu yolda ilerlerken, biri diğerinden, diğeri öbüründen çalar.

Benim yerime geçiyorsun, o kadar nazik bir insansın ki, sanatçı yeteneğini göstermeyip, acemi pozlarla oynamaya başlıyorsun. Bir kâğıt açıp, düşünüyorsun: "Bir erkek var yaşamında."

"Bir erkekten de öte," diyorum.

"Nasıl yani?"

"İçinde genç bir kız olan bir erkek. Kadın incilerinin de bulunduğu bir mücevher kutusu."

"Peki sen ikisinden hangisini seviyorsun?"

"İki değil, tek o. Ben onların karışımını seviyorum".

"Onu nasıl sevdiğini gösterir misin bana?" diyor ve karşıma dikiliyorsun. Hareketsiz durumda benim hareket etmemi bekliyorsun, ama, ben de kımıldamayıp, nereden başlayacağımı düşünüyorum.

Sana dokunmak güzel Richard, ama, içimden bir ses, seni düşlemenin daha güzel olduğunu söylüyor. Gözlerimi kapatıp, yavaş yavaş, bastırmadan, yalnızca gerçek olan bir rüyanın genişliğini, biçimini, büyüklüğünü anlamak için elliyorum seni. Neyse ki, dokunma duyusu, bir bedenin, o korkunç üstünlüğünü değil, yalnızca yakalanamaz olduğunu, her an için yok olabileceğini algılıyor. Onun için, sarılabileceğim kadar sıkı sıkı sarılıyorum sana, ama, ancak sen de bana sarıldığında, ellerini belime dayayıp, içime hayalini yerleştirdiğinde, istekle yanmaya başlıyorum, ama rüya gibi, ele geçirilmeyen bir şey bu.

Seviştikten sonra, günbatımını izlemek için minderin üzerinde kaldık öylece. Gece oldu, uyuyorsun. Yanında yatan kadının bedenini, rahatsız eden bir çakıl gibi, uzaklara, çok uzaklara atan o acımasız erkek uykusu yok sende. Ne de, sarılarak uyumak isteyen, sen hareket ettikçe daha da sıkı sarılan, sonunda sakinleşip, sırtüstü, kollarını ve bacaklarını açıp, yatağın her yerini kaplayan bencil çocukların uykusu var.

Uyurken hoşsun, iyisin Richard. Uyumadan önce, o çok yakın yakınlığımızın anısı var içinde. Uyurken seni okşuyorum, karşı koymuyorsun. Uyanık değilsin, duymuyorsun: Sevişme izlerini saklayan, dokunuşları bilen,

isteyerek tutsak olan bedenin. Tatlı Richard, yeni, yepyeni sevgilim. İlk sevişmenin sanrılı bir yanı vardır. İnsanın kanına girmez, çok yenidir çünkü. İnsan ilk kez yediği yemeği de ne kadar beğendiğini hemen söyleyemez, yalnızca damak tadıyla bağdaşıp bağdaşmadığını söyleyebilir. Bir şeyin tadı, nefis de olsa, bir kerede anlaşılmaz, insan hoşnut kalabilir, ama bir daha aynı tadı aramayabilir de.

Uyuyamıyorum, birisinin ziyaret ettiği bedenimdeki o inanılmaz duygu sürsün, sürüklensin, hep kalsın düşüncesi var yalnızca. Uykum iyice kaçıyor, kalkıp pencereyi açıyorum. Buradan gökyüzüne bakmak zor, insanın boynu tutulur. En iyisi, dünyayı, sular içinde uyuyan Venedik'in dar sokaklarını sessizliğe boğan geceyi düşünmek. Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, sensiz de yaşayabilirim Richard.

III

Bugün işler değişti. İstekler başladı: Yüzün sevgi dolu olsun; amacına ulaştın diye, meraklı bakışların değişmesin. Yalvarırım, "Hoşuna gitti mi?" diye sorma. Seni ağırlamanın verdiği sevinci anlatabilirim. Yaklaşık olarak teninin tadını da bilebilirim. Ama, olmuş bitmiş bir şeyin insanda bıraktığı üzücü duyguyu, gerçekleşmeyecek hiçbir şey olmadığı düşüncesinin yarattığı düş kırıklığını nasıl anlatabilirim ki sana?

Bir de... bir de... sevişme konusundaki beceriklililiğin, ertesi günün şafağında, benden önce sevilen kadınların ne kadar çok olduğunu gösteriyor. Başka sevişmelerden gelip, benimle sevişiyorsun, böyle bir şey nasıl acı vermesin ki? Benimkisi, şimdilik, bireysel değil, toplumsal bir acı, insanlık yazgısını paylaşma, yıkılmayacak, hiç bitmeyecek bir acı değil bu. Şimdilik. Ama, içimden, aşkın bir yokluk, bulunan şeyin de gerçekte yitirilmiş olduğunu düşünüyorum.

Bu sabahtan başlayarak, ne yaparsan yap, ne kadar sevgi dolu olursan ol Richard, varlığın bana biraz acı verecek.

Rüyalar o kadar kısa sürüyor ki! "Günaydın" dediğin anda bu rüya bitecek ve yeni bir gün başlayacak ne yazık ki!

Ama, sen, narsislerin, tüm dünyayı kaplayamayacaklarını anladıkları an, ince davrandıklarını iyi biliyorsun, tıpkı benim gibi. Sessizce, senden bana, saçlarıma ulaşan ilk şey, elin, daha doğrusu iki parmağın. Hâlâ uyu-

yormuş gibi yapabilirim. Bedenimin en gizli noktalarında yaptığımız oyunların, felsefî araştırmaların ortağı, ne kadar da akıllısın, seninle utanç duygusunu unuttuğum halde, örtüsüz çıkmıyorsun karşıma, yüksek sesle konuşmuyorsun, tersine, utanarak sokuluyorsun yanıma.

İyi davran bana Richard, bana, hiç sahip olmamış gibi iyi davran. Böyle dokun bana, gerçekmiş gibi, gerçeğe yakınmış gibi. Yıldızların devinimi bile önceden bilinebiliyor, aşkların devinimi neden bilinmesin ki? Ama, genc de, beni şaşırtmanı istiyorum. İnişli çıkışlı bir yol izleme, yönün belli olmasın, bir kaç, bir geri dön, kuyrukluyıldızlardan da daha değişken ol.

Neyse ki Rich, iki ayrı dil konuşuyoruz, yoksa söylediklerimi anlayacağını umardım, ama anlaman doğal olarak olanaksız. Gene de, eski bir alışkanlık beni kışkırtıyor: Bu yeni günde söyleyeceğin ilk söz ne olacak acaba? Hiçbir şey söylemeyecek kadar akıllısın.

İlk sözcüğü bedenin söylüyor. Saçlarımın ucunu okşuyorsun, "Devam edebilir miyim?" der gibisin, kendimi sana bırakıyorum "Evet" der gibi. Başlangıçtaki çekingenliğin yavaş yavaş dağılıyor, sessiz "evet"imin verdiği geçiş izniyle, hızla ilerliyorsun. Seni görmüyorum, ama dizüstü durduğunu biliyorum, çıkan hafif seslerden, havanın yer değiştirmesinden anlıyorum bunu. Avucunla sırtıma, çiçek/hayvan resimleri çizerek ilerliyorsun. Çarşaf ile arama girmen, çarşafmış gibi üzerime uzanman, beni koruyor, ısıtıyor. Ne kadar da kalın bir örtüsün, ipek kılıfın ne kadar da yumuşak. Kollarınla kollarımı, bacaklarınla bacaklarımı kaplıyor, başını başımın biraz ötesine koyuyor ve ışığımı engelliyorsun: Yavaş yavaş, rüzgârda dalgalanan bir bayrağın gürültülü burgaçlarında ilerliyoruz.

Bugün, çocuklarla oynanan banyo oyununu tekrarlamazsan, yemek yemek alışkanlığı gibi, öylesine sevişirsen, seninle karşılaşmadan önce hissettiğimden daha da

yalnız hissederim kendimi. Güzelsin Richard. Geçmiş ile gelecek arasına ayırıcı bir çizgi çekmiyorsun. Sen, biraz önce neysen osun, yalnızca deneyimlerine bir kıvılcım daha eklendi, eksilen bir şey yok.

Duşun altında kendimi sana bırakıyorum, kollarımı, bacaklarımı kaldırıyor, indiriyor, girmek istediğin yerleri açıyorsun, su dudaklarımda şekerli, gözlerimde tuzlu gibi. Yalnızca bedenimdeki değil, beynimdeki utançları da yendim: Tanıdık birisin artık Rich, yabancılık bir kenara çekilip, bizi pistin ortasında bıraktı. İstenmemekten korkmayıp, sarılabilirim boynuna. Kollarımı itsen de, bir kez daha denerim.

Sakalını tıraş ederken, ellerim değil, ama bacaklarım titrediği için özür dilerim senden. Küvetin kenarına oturup, titremelerini önlemeye çalışıyorum, sen de yanağını yanağıma dayayıp, sakinleştirici mesajlar yollayarak, yardımcı olmaya çalışıyorsun. "Ne var? Neyin var?" diye sormadığın için teşekkür ederim sana. Ne olduğunu, neyim olduğunu ben de bilmiyorum. Bedenimi sahneye taşıyor, sonra neler olduğunu anlamıyorum.

Bu titremenin anlamı sanırım şu: İlk heyecanın yarattığı sanrı geçti ve beden, artık, olup bitenleri kaydedebiliyor. Seninle sevişmiş olduğu gerçeği, onu aniden sarsıyor ve biriken heyecan, ona yaptıkların, bu titremeyle son buluyor, bu müthiş bir şey: Aşkın aşkı bu, bana artık yetmeyecek.

Bir erkek, bir kadını kucağına alıp, odadan odaya götürürse, bunda kötü bir şey yoktur. Beni kucağına alıp, banyodan koltuğa kadar götürüyor, başımı kol dayama yerine koyup, saçlarımı aşağı sarkıtıyorsun, yere değiyorlar. Bunun için mi uzattım saçlarımı acaba? Bu sahne için uygun uzunlukta olsunlar diye mi?

İşaretparmağınla, boğazımın profilini çiziyorsun, bunu kimsenin yapmasına izin vermezdim. "Benim için

konuşur musun biraz? Akıp giden sesini duyayım," der gibisin. Saçma sapan şeyler söylüyorum, başka dillerle karışan sözcükler çıkıyor ağzımdan. Boynum ağrıyor, biraz daha öyle kalmak için hafifçe oynatıyorum, beni okşamaya devam ediyorsun. "Neden direniyorsun ki? Canın acıyorsa, bunu yadsımanın hiçbir anlamı yok. Neren acıyor söyler misin bana?" diyorsun. Ama, şu anda, ensemin ağrısını değil, gerçekten neremin ağrıdığını soruyorsun: Şuram ağrıyor, Richard, nasıl desem, ağrıdığını biliyorum, ama neresi bilemiyorum.

Ağlamaya başlıyorum, sanki dünya başıma yıkılmış gibi ağlıyorum. "Bekle" diyorsun. Bir-iki saniye uzaklaştığında ağlamayı sürdürüyorum, kendi gözyaşlarıma kendim acıyorum. Gözyaşlarımı bir erkek silerse, üzgün sözlerime yüreklendirici sözlerle karşılık verirse, gidip de dönecek olursa, ağlamak güzeldir. Elinde, konsolun üzerinden aldığın tahtadan bir Afrikalı kadın heykeli, geri dönüyorsun. "Bak, hiçbir şey söyleme, neren ağrıyorsa oraya dokun, bunun üzerinde göster ağrıyan yerini."

Gözlerime doğru yaklaştırıyorsun, yakından bakınca büyük duruyor, emirlerin rica gibi: "Göster bana, neresi?" Başparmağımı sol kasığıma koyup, "Burası" diyorum, ama doğru yeri gösterip göstermediğimi bilemiyorum. "Burası" diye yineliyorum. "Burada, hiç doğmamış bir şey var, acı çeken biri var." Çatı kemiğimden başlayarak, kalçama kadar gezdiriyorsun başparmağını. "Burası mı? Burada, içindeki o uyuyan genç erkek var, burası onun beşiği, hamağı. Ama, uyanmak üzere, artık canını yakmayacak. İçinde değil artık. Karşında. Adı Richard."

Dışarıya çıkacakmış gibi süslendiğin, giyimine özen gösterdiğin için teşekkür ederim sana Richard. Yeni bir gün başlıyor, giyinmek doğal. İkili oyunumuz başlıyor,

hazırlanmak gerek. Birisiyle içli dışlı olunca, insan üstüne başına dikkat etmeyebiliyor. Ama, biz dikkat ediyoruz. Belki de, içindeki genç kız öğütlüyor: "Çıplaklığını ölçülü bir biçimde sergile, taze ve güzel kok, renkleri birbirine uygun giysiler giy, beline doladığın ya da omuzuna attığın havluyla hoş olmaya çalış. Biri sana bakıyor, onu memnun et. Bir konuğun göstermesi gereken saygıyı göster..."

Dışarıya çıkmanın lafı bile edilmiyor. Bir keresinde, rüyamda, seni, Paris Operası'nın önünde, beni beklerken görmüştüm, kalabalığın arasında parlıyordun, üzerinde kar beyazı, yırtmaçlı bir smokin vardı. Ne smokin, ne de Venedik'te yürürken her adımda etekleri uçuşan uzun pardösüler giyeceğiz. Ama, her gün, evde, yeni bir giysi giyiyor, hatta neşeliysek, birkaç defa üstümüzü değiştiriyoruz. Birlikte yaşanan her saat bir gösteri; sözleri, jestleri ve özellikle de bağlamı biz yaratıyoruz. Eğer aramızdaki uyumu bozarsan, yapayalnız kalırım, yalvarırım sürdür onu.

Benim için, yalnızca bedenin değil sesin, ince, keten, kanarya sarısı, pembeye kaçan lila, soluk beyaz, küçük işlerle süslü gömleklerin de önemli. Gömlek, erkek giysilerinin içinde en seksi olanıdır. Cinsellik, buhar olup şişirir onu, kulağını kalbin üzerine dayayıp, göğüs kafesinin açılıp kapandığını, nefesin iniş ve çıkışını duyarsın. Gömlek, bir tiyatro perdesi gibidir, kucaklaşmalarla açılır, kucaklaşma iyi bir biçimde gerçekleşirse, oyunun devamı da gelir.

Gömleği ayakkabı izler. Eldiven gibi yumuşak olanları, ayakların esnekliğini gösterir ve yalnızca ezip geçmek için kullanılmazlar. Siyah değil gri, kahverengi değil bej, koyu lacivert değil soluk lacivert, güderi ya da süet olmalılar, tıpkı çimlerde yürüyen çevik pençeler gibi.

Richard, senin böyle şeylerin var, bunlar senin zevklerini yansıtıyor. Ya da, belki de, Cipriani Oteli'ne gitti-

ğimde, dopdolu gardırobundan ben seçtim hoşuma giden giysileri. Sen kapıdan içeri girip de, karşı karşıya geldiğimizde ve aramızdan bir sevgi akımı geçtiğinde, biz artık biz olmaktan çıkmış, başkalaşmıştık. Tek bir iç güdü vardı, sevdiğimize iyilikte bulunmak, onun hoşuna gitmek ve arzu edilmek.

Bu istek tiyatrosunda benim de giyim biçimim değişti. Seni sarmalamak için geniş, rahat etekler, çocuksu oyunlarımıza uygun kısa çoraplar, ya da, senin gibi blucin giyip, kemer takıyorum, böylece birbirimizi soyarken aynı hareketleri yapıyoruz.

Kurşun rengi, duvardan duvara halının üzerine uzanmış, haritada Girit Adası gibi duruyorsun. Bir erkeği, sırtüstü yatarken değil, yüzükoyun yatarken görmek insanı duygulandırıyor, kör bir beden, yüzü belirsiz, bakışsız, ruh ve düşünceden kaçan bir beden. Erkekliğin yere dayanmış, kollarını yüzünün altında birleştirmiş, alnını, rahat nefes almak için öne eğip iyice dayamışsın.

Sevgi dolu bakışlarla seni izlemek ne güzel. Sen hiçbir şey görmüyorsun, bana güveniyorsun. Yavaş yavaş kalkıyorum, ayaklarımın dibinde uzanmış yatıyorsun, bir dik açı oluşturuyoruz böyle durunca, ama, üzerine doğru yatmak isteyince açı kapanıyor yavaş yavaş. Bedenim, seninkini bütünüyle kaplayamıyor, yanlar açıkta kalıp, bembeyaz kıyıları andırıyor. Çılgınlar gibi sana sarılmak istiyorum, ellerimi yelpaze gibi açıp, alttan göğsünü kavrıyorum.

Bırak da dokunayım sana Richard, ellenmedik yerlerini, benimkiler kadar duyarlı olmayan göğüs uçlarının etrafını elleyeyim: Dokunma zevki, beyinsel doyumun yanında hiç kalıyor. İçindeki genç kızı burada ortaya çıkarmak çok kolay olurdu. Saçlarını üfleyip kaldırdığımda, boynunla ensen arasındaki beyaz çizgide dudakları-

mı gezdirdiğimde hissediyorum onu. Tenin "devam et" diyor, tamam, tamam, devam ediyorum...

Üzüm, meyve tabağını dolduruyor, konsolun mermerine doğru bir salkımı sarkıyor. Sonbaharın geldiğini ya da geçtiğini belirten küçük sinekler havalanıyor, gözlerim kararıyor sanıyorum, aklım karışıyor.

Gözlerimi bedeninden ayırıp da çevreme baktığımda gördüklerim işte bunlar, daha yeni sona erdi devinimlerimiz, ama sarsıntılar aralıklarla sürüyor.

IV

Başını dayadığın yer kuzeyse, benimki güneyde, batıysa, benimki doğuda demektir. Birbirimize dokunabilsek de, birbirimizden en uzak olduğumuz bir konumdayız. Yakınlığı ayaklarımız sağlıyor, taban tabana birleşip, sağdan sola, soldan sağa, dikili taşlar, yarım daireler çiziyoruz havada. Bazen kopacak gibi oluyoruz, ama yeniden birleşiyoruz, ayaklarımızın sabit kalması güç olsa da, sıkı sıkı dayanmaya çalışıyoruz birbirimize. Bir süre sonra bacaklarımız geriliyor, topuklarımız, lacivert halıya karşın sertçe çarpıyorlar yere.

Oyunun sonuna geldiğimizi kabul etmeden önce, seni son bir kez okşamak, kanatlı ayaklarımla kat ettiğim bedeninin, bana nasıl da yepyeni geldiğini bir kez daha duymak istiyorum. Ama, dokunma duyusunun, bu bölgede, yoğunluğu azalıyor: Yeniden, seni iyi tanımıyormuşum gibi, uyanınca hayal meyal anımsanan, karmakarışık bir rüyaymışsın gibi geliyor. Ama, bedenimde bir gezinti yaparsan, ürpertiler yeniden başlar. Bunlar uyurgezer, düzensiz okşamalar; becerikli ellerin nerede?

İnsanların daha hayvansı oldukları bir dönemde böyleydi herhalde, aklın karanlık ormanlarında hiçbir zaman unutulmayan o dönemde. Cinsel istek, en eski anıların barınağıdır, sevişirken yakalarlar bizi, tıpkı rüyaların uykuda yakaladığı gibi. Uçuk mavi otobüsler yalnız insanların rüyalarına girer: Tarih öncesi ise iki beden arasına girer.

"Üşüyorum" diyorsun, bir yığın kalın örtü altından, sincap kovuğumuzdan çıkarak. Sincaba benziyorsun nitekim; karmakarışık tüylerinle, bir dala konmuş gibi, yatağın kenarına oturmuşsun. Yataktan atlayarak, yerde yuvarlanıyor ve tişörtünü, yüreğinin üzerine gelen buruşuk yerini düzelterek giyiyorsun. Birkaç dakika için uzaklaşıyorsun, yeniden karşımda belirdiğinde, hemen çıplak yerlerini avuçlarımın arasına almak geliyor içimden. Yanağımı dayadığım pamuklu kumaş bembeyaz ve teninin sıcaklığını almış –altında çırpınıp durmam, seni avutmak için oynadığım bir oyun yalnızca. Bir bez parçasıyla utandığımız yerlerimizi saklamaya öyle alışmışız ki, neredeyse gülünç olduğumuzu düşünüyoruz. Gel buraya, okşamalarım giysi olsun sana: odanın alacakaranlığında, beyaz tişörtle, uykulu uykulu yatarken, pazar günleri keyif yapan çocuklara benziyoruz.

Ama biz yetişkiniz, Richard. Dizlerini yatağa dayayınca bedenim sallanıyor, ama, gene de hedefi buluyorsun, cinsel organın cinsel organımda, artık hiçbir şey beni yolumdan alıkoyamaz. Bir pervanenin kanalları gibiyiz: seni neden yeterince göremiyorum? Oynadığımız oyunların fantezisi bizi hep karşıt yönlere yöneltiyor, birbirimizden bazı kesitler görebiliyoruz ancak. Yüz yüze geldiğimizde de, görüşüm bulanıyor: o kadar yakın ve gerçeksin ki, yüz çizgilerin birbirine karışıyor, nefesimin buğulandırdığı bir aynasın sanki.

Odaya girdiğimde, seni yüzükoyun yatarken görünce şaşırıyorum. Otuz saniye önce, bir yudum su içmek için ayrılmıştım senden, bu arada unutmuşum demek ki varlığını, yoksa kapıda büyülenip kalmaz, kumaşın çiçekli desenleri üzerindeki kabartıyı hayran hayran seyretmezdim. Buradasın, evet sensin o, istenen konuk.

Saatler geçiyor ve değişik rüyalara, ortamlara sürükleniyoruz. Her birkaç metrekarelik oda, bizim için yeni

sahneler oluşturuyor. Ama, yeniden o odanın önünden geçtiğimde, seni, hâlâ yatağımda yatarken görüyorum. Etten ve kemikten bedenin başka yerde, ama beni baştan çıkaran buradaki sen, yavaş yavaş sönen bir ışıksın. Işık, hem varlığını hem yokluğunu, ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkabileceğini gösteriyor. Çarşafın üzerinde yitip gitmekte olan bedeninin kapladığı kırlar, nasıl da yarısı gri, yarısı siyah tarlaları çağrıştırıyor. Bir karışım ve yok oluş: Bundan daha güzel ne olabilir ki? Sanat, yok oluşu geciktirir, akıp giden zamanı durdurup, sonsuzluğu sağlar. Cinsel içgüdü de öyle; ama sanat ile Eros arasında bir seçim yapmamı kimse istemesin benden.

Yüzüne, boynuna, omuzlarından bileklerine, kalın tabanlarına kadar, tüm bedenine biçim vermeye başlıyorum: Biçimlendirmesi kolay çamurla çalışan bir heykeltıraş gibiyim. Tanrı'nın ilk insanı yarattığı gibi yaratıyorum seni, ama kaburgandan doğan kadını yaratmıyorum. Tanrı akıllıysa –akılsız bir Tanrı yaratacak kadar akılsız bir insan var mıdır acaba?– onun için akıllıysa demeye gerek yok, akıllı, başlangıçta bir tek insan yaratmış olmalı, döllenmesiz çoğalma yoluyla da ondan karma yaratıklar çıkmış olmalı: Kimisi daha erkeksi, kimisi daha kadınsı yaratıklar, aralarında çiftleşmiş olmalılar. Böyle bir şey daha inanılır geliyor. Din öğreticilerinin dediklerini can kulağıyla dinleyen çocukların böyle bir yorumu öğrenmeleri ve karşı cinsten korkmadıklarını bilmek, hoşuma giderdi doğrusu.

.

Gündüz mü, gece mi? Bu sabah başlayan günün ertesi mi? Zaten tek tük olan sözcükler daha da belirsizleşiyor. Eşyalar da sanki çok uzaktalarmış gibi silik duruyorlar. Boynumu ağrıtan koltuk o mu? Kâğıt falına baktığımız masa o mu? Senin dışında, evdeki hiçbir şeyi tanıyamıyorum. Gerçekte, seninle ilgili ne bildiğimi de bilemiyorum. Ah, evet, adın Richard, gerisi karmakarı-

şık, bizi saran saydam zarı bir türlü yırtamıyorum. Biraz ayrılalım birbirimizden Rich, en azından bir santim uzaklaşalım. Bedenlerimiz hiç ayrılmıyor birbirinden, en duyarsız noktalarda birleşsek bile –aslında, duyarsız bir yerimiz kaldı mı acaba? Buhurluktan yayılan güvė otu kokusu, bedenlerimizin kokusuyla karışıp, günlerimizi etkiliyor.

Bunlar akıp giden günler mi, yoksa dinsel törenler mi?

Yan yatmışız, yüz yüzeyiz, bacaklarını bacaklarımın üzerine uzatmışsın, elim yuvarlak kalçanda, tam seni öpmek için doğruluyorum ki, sen de beni öpmek için dirseğini yatağa dayayıp uzanıyorsun. Başın kolumda, ağır ve sıcak, dünyada benden başka dayanağı yok. Richard! Dinsiz ananın kucağındaki İsa, artık oyun oynamayan iki insanın hüzünlü öpücüğü: Bu kucaklaşmayla biz de kutsallık kazanıyoruz. Tanrı böyle bir şeyi kutsallık saymayabilir, ama o kim ki, buna karar verebilsin?

V

Küf kokusuyla, sürekli damlayan, dalga dalga yayılan su sesiyle uyanıyorum, saat kaç bilmiyorum. Venedik'teyiz, sabit olduğu varsayılan toprağın, dalgalar üzerinde yalpaladığını hiç bu kadar duymamıştım.

Su, son rüya anlarına sızıyor, sen ve ben, Barselona'daki Milà Evi'nin terasında yürüyoruz. Gaudì'nin zekâsının yarattığı büyük mantarlar, şafağı yansıtıyorlar, sedef parçalarda. Çevresinde dolanıyoruz, her türlü baskıdan kurtulmuşuz. Ama, bir bakıyoruz ki, su ayak bileklerimize ulaşmış, nasıl bu düzeye ulaştığına ve giderek, sessizce yükselmesine şaşıp kalıyoruz.

Uyan, Richard, su burada, yatağın çevresini sarmış, gemi gibi duruyor yatak. Kâğıtlar, izmaritler, tabak çanak, yerden yükselmiş bize bakıyorlar. Ne oluyor? Yeniden yastığa bırakıyoruz başımızı, olanlar karşısında yıkılarak. Birşeyler yapmak, tepki göstermek gerek, ama, yatıştırılmış yorgunluklarda uyuyor yüreklerimiz. Ey yaşam, daha sonra gel karşımıza, yüreğimizi sarsma, bırak da uyuyalım...

Haydi kalk artık Rich, evi su bastı: Zaman dışı aşkın sırası değil.

Suyu kovalara dolduruyor, bezlere çekiyoruz, sırtımız kopuyor ağrıdan, ama her şeyden önce bizim dışımızda gerçekleşen olay büküyor belimizi. İtfaiyecileri çağırmak gerek, ama, bizi dünyaya açacak olan telefon, rüyanın sonu demektir. Ama, çağırmasak da, itfaiyeciler aramızda, kırmızı-turuncu tulumlarıyla hayalet gibi do-

laşıyorlar, görülmez olduklarını düşünemeyiz, ama düşünmek durumundayız.

Tavanın ortasındaki Murano avizenin mum yatağı su dolu, ışığı yakamayız, dışarıdaki karanlık işimizi güçleştiriyor. Belki de, su ıslattığından, belki de ısı azaldığından, ya da, birbirimizi aniden ısıtamadığımızdan, titreyecek kadar üşüyorum, titreyecek kadar korkuyorum.

Suyu yeniyoruz, ama, gösteri, öncekinden daha moral bozucu, tehlikenin ortasındayız. Halı, tıpkı bitki ve hayvanların tükendiği bir deniz dibi gibi, dalga dalga. Her eşya buruşuk. Küf kokusu insanın beynini çürütüyor. Dışarıya koşmak, hâlâ hoş kokulu ve kuru şeyler var mı diye bakmak, kalabalığın sıcaklığında ısınmak gerek, ama, o zaman da birlikteliğimiz sona erer.

Bu yıkımın ortasında, birbirimizden uzak duruyoruz. Keşke, bir ara uzak duralım diye düşünmeseydim. Düşündüğüm başıma geldi. İyi şeyler düşün Richard: Sana söyleyebileceğim en güzel cümle bu.

İçimden yaptığım konuşmaların akışından sarsılarak, bu bekleyişe bir son vermek istiyorsun. Bir yorganı ikiye katlayıp yere koyuyor, üzerine de beni yatırıyorsun, oyuncak bir bebeğin kollarını, bacaklarını açar gibi açıyorsun kollarımı, bacaklarımı, yeniden atsın diye vuruyorsun kalbime. Yanıma uzanıp "Sana bir şey göstereceğim" diyorsun. "Bak ne güzel" diyerek, çenemi tavana doğru kaldırıyorsun. Evet, güzel. Düz, krem beyazının üzerinde, su, bir ton koyu renkte, kıvrımlı izini bırakmış; kasılmış yüreğimin sıkıntıları bir anda, o yolda akıp gidiyor.

Gülüyorsun, göğsün hafifçe sarsılarak; bana da gülme geliyor, bacaklarımızı havaya kaldırıp, boşluğa tekme atmaya başlıyoruz, bu sevinç içinde, benimle birlikte olduğunu bir kez daha anlıyorum. Bunu, yeniden alevlenen bedenime uzanan kolunu duymadan önce an-

lıyorum. Körebe oynamaya gerek yok, biz zaten körüz. Tavandaki izleri bir gölge gelip siliyor, ardından tamamen karanlıklar altında kalıyorlar. Atlatılan bu tehlike, ilk kez bizi şiirsellikten uzaklaştırdı, toprağın derinliklerinden de daha derin bir cinsel istekle, gözümüz hiçbir şey görmeden seviştik.

Şimdi, birbirimize "aşkım" diye seslenmek uygun kaçmaz, bir sövgü gibi gelir.

Şiddetli yağmurdan kurtulmuşuz, yüz yaşındayız. Belki de tıraş edilmemiş sakalın yanaklarına gölge düşürüyor, göğsüne düşen şafak izi seni zayıf gösteriyor.

Dün kişisel temizliğimizi yapamadığımızdan, bugüne bakımsız başlıyoruz. Evin küf kokusuna, yorganın sıcaklığına karışan bedenimizin teri, bebeklerin, sütün içine düşmüş köpek, kuzu yavrularının kokusunda...

Yepyeniyiz, daha önceleri de yeniydik. Bambaşka bir şey, hep aynı şey. Sen, uykuda, bacaklarını bacaklarımın arasına sokan Richard'sın. Kimsin sen? Neden perişan bir görüntümüz olduğunu düşünmeden edemiyorum?

Dönüp, gözlerini hafifçe aralıyorsun, yüzüme düşen gölge öyle korkunç olmalı ki, elinle kovmaya çalışıyorsun. "Geçti" diyorsun. Geçti. Ben, işte bu nedenle sade ruhları, az konuşan insanları seviyorum.

Uyanıyoruz, akşamüstü olmuş bile, dışarıda güneş, son ıslak kalmış yerleri pencereden almaya çalışıyor. Yüzün mutluluktan nasıl da parlıyor; benim yüzümse, gülümsemenin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor. Bu geceki sevişmemiz çılgıncaydı belki, ama şimdi, gün ışığında da utandırmıyor bizi.

Geceyi, sanki trende yolculuk ederek, kuşetlerde bir o yana bir bu yana savrularak geçirmiş gibiyiz. Trendeki gibi, sabah, omuzumuza havlumuzu atmış, elimizde tıraş bıçağı ve tarak, dolaşıyoruz, tuvalete tek başına gitmemek ne kadar da rahatlatıyor insanı. Banyoda be-

nimle berabersin, kapılar kapalı değil, pencereler sıkı sıkı örtülmemiş. Tehlike atlatıldıktan sonra, samimi olmak daha da güzel geliyor insana. Benimle özenle uğraşırken, tiksinti denen o duygudan o kadar habersiz davranıyorsun ki, eğer seni eğiten Tibet ise Tibet'e teşekkür etmek istiyorum. Peki, seni böyle eğiten ya sevgililerinse? Bu sabah yüce gönüllüyüm, onlara da teşekkür ederim. Yalnız, belki şunu sana kimse öğretmedi: İçindeki genç kız, karşındakinin hoşuna gidebilecek şeyin ne olduğunu söylüyor, onun için her zaman doğru davranıyorsun.

Evi kurulamaya güneş yetmiyor, bir şömine gerek, ateş yakmak gerek. Okey, diyorsun. Yanar birşeyler aramaya başlıyorsun. Bir köşede bulduğun taşlarla, küçük bir ateş ocağı yapıyorsun, üzerine de, gazete sayfalarını, bir meyve kasasından söktüğün tahta parçalarını, artı ve çarpı işaretleri yaparak üst üste koyuyorsun. Tam kibriti yakacakken, duruyorsun: "Kendimizden bir parça yakmamızı ister misin? Rüzgâra sözcükler armağan etmemizi ister misin?" Ne sözcüğü diye heyecanlanıyorum. Ne sözcüğü diye coşuyorum. "Bir kâğıt sana, bir kâğıt bana. Üzerine bir sözcük, içinden geçen bir ses yaz."

Yazıyor ve yakıyoruz. Aniden parlayan alev karşısında dileğim şu oluyor: "Bizi rahat bırakın." Ama, içim rahat etmiyor, oyunun kuralı ne olursa olsun, ne yazdığını bilmek istiyorum ve merakımı, bir rüyanın rüyası olduğun düşüncesi bile gidermiyor.

Seni büyülemek için yazdığım sözcüğü söylüyorum: TANCAT. Katalanca bir sözcük, ağustos ayında, Barselona'da, kepenklerin, büyük giriş kapılarının üzerinde görüyordum. Tatil nedeniyle kapalı. Sanki istemeyerek, rüyalar gerçekleşmeyince kapatılmış da, uğur getirsin diye yazılmış gibi geliyordu bana. Belki de o yinelenen T harfi hoşuma gitmişti. Sen de, büyülenerek, sonunda

yazdığın sözcüğü söylemeyi kabul ediyorsun. "AREMAT–CHU yazdım. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bildiğim her sözcüğü aşarak buldum. Al, sana armağan ediyorum onu." Bu armağan beni şaşırtıyor, anlamıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, anlamadığım için de güceniyorum. Ama, beni dizlerine oturtup, blues ritminde Aremat–chu chu, Aremat–chu chu diye şarkı söyleyerek, şaşkınlığımı dağıtıyorsun.

Az sonra, blues melodisinden, okşamalara geçiyorsun, şarkı mırıldanan dudaklarının dudaklarıma ulaşması kısa sürüyor, bedenlerimiz, akort edilmesi gereken nazik tuşlar gibi. Ama ses derine inmiyor, oyunlarımız yalnızca becerikliliğimizden kaynaklanıyor gibi geliyor. İlk hareketlerimiz bizi hiçbir şeye ulaştırmıyor. Ne oldu bize Rich, felaketten kurtulmak bizi güçsüzleştirdi mi? Bunu atlattık, ama bir daha olursa atlatamayız diye mi korkuyoruz? Oh Richard, yanıltıcı olaylardan kaçalım. Ben rüya görenim, sen rüyama giren; tek kabul edilebilir aldanma, duygu aldanması olabilir.

VI

Buna aşk deme. Karşısında her şeyin yetersiz kaldığı bu adı söyleme. Rüya de.

Bu uzun gündüz-gece, bu uzun gece-gündüz bitmek bilmiyor. Cennete kadar gitmişken, daha da geriye doğru yuvarlanıyoruz; Eros'un, Tanrı'nın kafasında oluşmaya başladığı anlara dönüyoruz.

Beden bedeni arar, onunla birleşir, ondan ayrılır, yeniden birleşir, bizim isteğimiz dışında, bir mıknatıs gibi çekerler birbirlerini.

Sen Richard değilsin, ben ben değilim artık, rüya yalnız başına, koyu bir fonda gölgelerle boğuşuyor. İçimizdeki o genç kız ve genç erkek bile bizi terk edip, kırda pikniğe gittiler. Onlarla birlikte, çocukluğumuz, belleğimiz, düşüncelerimiz de terk etti gitti bizi. Salt hayvansallıkla hareket eden bedenler, düşünce olmayan gizemcilik kaldı geriye.

Kaç kez birbirimizi elleyebilir, evirip çevirip kaç kez birbirimizin içine girip çıkabiliriz acaba? Bir günde kaç öpücük verilebilir? Dudaklarımız aşındı, kaslarımız sızlıyor, dokunma duyusunun duyarlılığı o kadar yayılıp karıştı ki, tenimiz hangi noktasına dokunulduğunu anlayamıyor artık. Güven, bedenlerden taşıp, yeni oyunlara başlıyor. Halının üzerine uzanmışsın, yüzün göğe doğru, kolların ilkbahar rüzgârında uslu uslu duruyor, o kadar güzelsin ki, beni duygulandırıyorsun, dudaklarına eğilip, anlaşmamıza ağzımla damga vurmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor.

Yaptıklarıma bir şey demeden, bazen aşırıya kaçsam da, öylece bırakıyor, sevdiriyorsun kendini... Sonra, "Şimdi sıra sende" diyorsun, ben de sevinçle bırakıyorum kendimi senin ellerine. Küçükparmağımın kalınlığından daha da dar iki lastik çemberi, göğüslerimin ucuna geçiriyorsun, içimdeki tutku ateşi göğüslerimde toplanıyor, ateşe tutulmuş topluiğneler gibi yanıyor. Üstün kurum dolsa şaşırmayacağım.

"Bu lastik çemberleri saklamak ister misin?" Tabiî isterim, birini ben alayım, birini sen; takıp çıkarabileceğimiz evlilik yüzükleri gibi, yalnızca bugünkü mutluluk için söz veriyorlar. Altın zincirin nerede? Takmadığını fark ettim. Oyunlarımız sırasında önemini yitirdi, sonunda çıkardın onu, her türlü cicili bicili şey, zincir, gereksizdi artık.

Uyurken ya da hareket ederken yüzükler kayboluyor. Şu anda olanların yitip gittiği gibi. Birini çarşafların arasında, diğerini yerde buluyorum. Avucumun içine alıp yan yana getiriyorum: Ne kadar hoş bir şey için kullanıldıklarını bilmesem, ne kadar da anlamsız gelirler. Görmem için iyice yaklaştırıp, biraz önceki lastik çemberler olduğunu duymak istiyorum senden. Tutup çeviriyorsun, avucumun içi gıdıklanıyor, alttan elime hafifçe vurup düşürüyorsun onları. Sarıl bana, sarıl bana diyorsun.

Bedenin yumuşak, sana sarılmam için sarılıyorsun bana, yeni uyanmış korumasız yüreğin, yalnızca rahatlatılmak istiyor. Bedenine sargılar, ağrıyı tam olarak geçirmeyen merhemli gazlı bezler sararmış gibi uzun uzun okşuyorum seni. Yeterince avunduğunu anladığında, beni yavaşça yan yatırıp alnıma düşen saçları kaldırarak bakıyorsun. "Hiçbir şey saklamayalım, ne dersin? Ben de senden bana bir şey kalsın isterim. Ben de, küçükparmağıma sokana kadar zorlamak isterim yüzükle-

ri, biri sende, biri bende dursun isterim. Ama, bu boş bir inanç, bizim gerçek bir inancımız olmalı."

Her sözcük, her hece, ağızdan ağıza dolaştığında, gözlerden gözlere aktarıldığında inandırıcıdır. Söylediğin inanç ne olursa olsun, koşulsuz kabul ediyorum, ama sarıl bana, benden ayrılma...

Zamana direnerek duruyoruz öylece, hatta her şey, şu anda, ağırlığımızın altında gömülmüş zamana. Altımızda şilte, şiltenin altında nemli döşeme, onun altında merdivenler, onun da altında, suların üstünde devingen bir zemin kat. Hiçbir şey sabit değildir, hiçbir şey gerçekte hareket etmez. Yalnızca yeryüzünün değişmekte ve dönmekte olduğunu söylüyorlar. Ama bize ne, nasıl olsa fark etmiyoruz döndüğünü.

Arada bir kesilen uyku, gerçekleşen ve gerçekleştirmek istediğimiz dileklerimizi unutturuyor. Saatleri de unutturuyor bize, öyle ki, uyanıkken bile uykuda gibi ya da uyumak üzereymiş gibi duruyoruz. Beraber olduğumuz sürece hiçbir şey bizi üzmemeli, ama savunmaya geçmek, bizi bir hiçin kolayca üzebileceğini gösterir.

Hastalanıp da iyileşmekte olanlara gösterilen ilgiye başlayalım Rich: "Dikkat et, cereyanda kalma..." Böylece, kapı ve pencere deliklerini, aralıklarını değil de, huzursuzlaşan, ve zaman zaman, kalbimize cumburlop tehlike işaretleri yollayan aklımızın açıklarını kapatalım. "Sus, sus, en azından bir süre daha..." diyerek, korkunç yargılarını dile getirecek havayı bulamasın diye, bez ve üstüpü ile doldurmaya çalışıyoruz aklımızı.

Peki ama, akıl devre dışıysa, "Beni seviyor musun?" diye seslenen o esinti de nereden çıktı? Bana hiçbir şey vermemeye karar verdin, ikimize de bir şey vermiyorsun. Ben de, senin inançlarını yeni benimsemiş bir kişi olarak, karşı çıkmadan, törelere uyuyorum.

Karşıma geçiyorsun, üzerinde, tüm bedenine yayılmış dirilikten başka hiçbir şey yok. İstekli bir beden

çıplak değildir, ışıktır giysisi: Tıpkı bir ikona gibi, yaklaştıkça kaplar her yanı. Karşımdasın, ellerinle belimi tutuyorsun, belimi beline doğru çekip, övgüye değer bir biçimde kendine dayamadan önce, başını öne eğip, gülümseyip gülümsemediğime bakıyorsun. Sana bakabilmek ve yeni oyunlara dönüşecek bir kaçış umuduyla uzaklaşıyorum senden.

Kendiliğimden bir küpemi çıkarıp, senin kulağına takıyorum: Senin de, benim gibi altın bir çemberin var artık. Ben de sana, bir gün sürecek düğünümüz için bir yüzük vermek istiyorum.

Gözlerin hafif aralık, bu sürprizden memnunsun, kirpiklerin aniden daha da kıvrık, elmacıkkemiklerin daha da belirgin, dudakların daha çok göze çarpıyor. Küpenin, son güneş ışığını yansıtan parıltısında, mavi gölgesin; bir kadını andırıyorsun. İçindeki genç kız çıkıyor ortaya olduğu gibi, şen şakrak: Karışımdaki toz, üstü köpük köpük.

Peki sen, şu anda, gözlerini açıp da bana baktığında neler görüyorsun? Kim bilir bunu neden açıkça soruyorum sana? Çünkü, rüyanın bulanık anlamını korumak istiyorum, açıklık kazanmasın istiyorum. Söylemezsen, beni yatağa yatırıp öpücüklere boğanın kim olduğunu, bedenimi kaplayan saçların kime ait olduğunu –sana mı, bana mı?–, tenimde soğuk izler bırakan o metal parçasının ne biçim bir yenilik olduğunu bilemem. Karanlıktaki o küpe parıltısının hangi anıyı çağrıştırdığını da bilemem.

VII

Gecenin nasıl geçtiğini anlayamadan gündüz oldu. Uykuya dalana kadar gün ağardı bile. Benden uzaklaşıp, koptuğundan kuşkulanıyorum. Nitekim, açık pencerenin önünde duruyorsun (hoşnutsuzluğun havanın soğuk olmasından mı kaynaklanıyor?): Şort giymişsin, göğsün ve ayakların çıplak, kollarını coşkuyla, bir öne bir geriye iterek, soluk alıp vererek koşuyorsun, ama olduğun noktadasın hep.

Aptal mısın nesin? Bu saatte ne yapıyorsun öyle? Seni görmezliğe gelip, belli etmeden başımı öbür yana çeviriyorum, ama, arkan dönük olsa da, fark ediyorsun uyandığımı. "Hadi, kalk, yüzünü soğuk suyla yıka, daha sonra tatlı tatlı yıkanacağız. Şimdi, biraz hareket gerek." Hareket mi? Uyku batağına öyle saplanmışım ki, vinçle bile çekip alamazlar beni.

Bir vinç bile kaldıramaz derken, sen örtüleri çekip kaldırıyorsun beni, gülümsemenle başlıyor gün benim için. Bedenin beni çok etkiliyor, istekle yanıp tutuşmadığım anlarda bile kışkırtıyor, çağırıyor. Va bien, d'accord.*

Seninle aynı çizgide durup, yaptığın jimnastik hareketlerini, uykudan yeni kalkmış bir insanın, hoşgörüyle karşılanacak ağırkanlılığıyla öykünüyorum. Sen, enerji dolu, beni uyarıyor, azarlıyorsun. "Hızlan, çabuk, kaslar gergin, daha canlı, kaldır dizlerini ve ben dur demeden durma." "Deniz Kuvvetleri'ne katılmam gerekmi-

* Tamam, sağlığı yerinde –yay. n.

yor. Hey, Rich, *An Officer and a Gentleman* filmi başına mı vurdu?" Gülmemiz geçince, yere uzanıp gevşeyiveriyoruz, yuvarlanarak yaklaşıyoruz birbirimize, bunlar artık jimnastik hareketleri değil, dalga geçme, rahatlama okşayışları.

Gel de sana güzel, basit bir egzersiz öğreteyim. Yat yere, poponu koy, bacaklarını açarak duvara daya (insanoğlu neden ayakta duruyor ki? Yatay biçimde durmak o kadar güzel ki!). Biliyorum, kalçaların çekiliyor, benim yaptığım gibi ovuştur şöyle, sonra, kollarını açabildiğin kadar açıp, bırak öylece.

Gördün mü? Bacaklar açılırken acımıyor, belkemiği de batmıyor.

Duyuyor musun? Düşünceler susuyor, insanın kafası, kapalılığın getirdiği küçük sineklerden, güvelerden, kelebekciklerden arınıyor...

Üzerimdesin: Ellerin ellerimi iki yana uzatıp bulundukları yere çiviliyor; bacakların bacaklarımın arasında; cinsel organın, çivilenmeden önce cinsel organımın üzerinde dolaşıyor, bekletmek, oyuna getirmek ister gibi.

Telaşsız, bir hedef gözetmeden verdiğin öpücüklere hiçbir zaman doyamam. Dudaklarımın çevresinde dolaşıp, doğruca ağzıma ulaşıyorlar, dilimin üzerinde gezinip, duyduğun istek sende korku uyandırınca duraksayıp, yavaş yavaş yitiyorlar. Seni buyruğuma alınca da, ben başlıyorum seni öpmeye, daha kararsız, daha çocuksu bir biçimde öpüyorum, ama kendini öyle bırakmışsın ki, her yerini öpeyim istiyorsun sanki, ama öpücüklerim, ağzını kaplamak için boşuna çabalıyorlar... Ama, bu boşuna çabalama istekle yanıp tutuşan bedenleri coşturuyor, biz değil bedenlerimiz geçiyor kendinden: Boşuna çabaladığımıza kızmayıp, başka türlü öpüyor, okşuyoruz birbirimizi, başka türlü sarılıyoruz.

Boşlukta dolaşan sana sarılınca, hiçbir zaman bedeninde beden olamayacağımı biliyorum... biyoloji ve fizik kuralları buna karşı çıkıyorlar. İki katı cisim hiçbir zaman karışamazlar. Bir noktada birleşebilirler, ama o noktanın dışında her yer, yalnızca üst üste getirilmiş yaşanmayan yer olarak kalır.

Yaşayabildiğin kadar yaşa, kal bende, Richard. Başkaldırmak yararsız olur. Elde yapacak bir şey olmayınca razı olmak gerek. Belki de sözünü ettiğin inanç bu, ve bu inanç dilimin ucuna da gelse, oh, hayır demiyorum sana.

Olağanüstülüğe yaklaştıkça, sınırlar daha da inanılmaz görünüyor. Zamanın normal düzeninde akıp gitmediği, normal bir birlikteliğin yaşanmadığı bu odalar olağanüstü duruyorlar. Bir odadan ötekine geçişteki basamaklar, bir tapınağa ulaştıran basamakları andırıyor. Ve sen, daha da çok ışık saçan, özdeksel olmayan bedeninle, en çapraşık istekleri uyandırıyor ve canlandırıyorsun.

Hiçbir şey bir bedenden daha kutsal değildir. Hiçbir şey bilinen ve değişime uğramış özdekten daha fazla benzeyemez ruha. Halbuki, bir ismin, bir yaşın, bağlı olduğun bir nüfus kütüğün, bir ağırlığın, bir boyun, sindirim sürecin, acıkma-uyku zamanların, diz ağrın, tek bir DNA'n var. Uzayan kıl ve tırnakların var, bazen sararıyor, bazen kızarıyor, bazen de esniyorsun. Benden ayrı bir varlığa sahipsin Richard.

Çok çok yakın durmak, tek olmak gibi bir yanılgıya düşürüyor insanı: Düşmeyelim biz bu yanılgıya... bu rüyaların en zararlısıdır. Yerleşip kalıverir öylece, soluk maviyi kobalt mavisine, çivit rengine, menekşe rengine dönüştürür. Aramıza girip, en küçük bir gereği bile karartabilir.

Tanrı değiliz biz Richard, bunu artık kabul edelim. Dayanabildiğimiz kadar öpüşmeye devam edelim.

Bedenleri değişken kılan, sağduyuyu ıslaklığında besleyen yağmurlar çok az sürüyor. Güneş çıkıp, sabahın geç saatlerinde, yatak ucuna, çarşafların kenarına, gözlere kadar her yanı kaplıyor. Işık, bir polis baskını gibi incitiyor insanı. Yüzümü göğsüne bastırıp saçlarımı öperken, "uyuyalım" der gibisin.

Daha geç saatte, güneş başarı alanını daha da genişletip, dikdörtgen, eşkenar dörtgen biçimlerde yayılıyor, kalkıp, bir gölgede, geçmesini beklemekten başka çare kalmıyor. Seni güneşte görmeye dayanamıyorum: Kadifemsi bakışlarındaki panik ışığını, aydınlıkta, olduğu gibi görüyorum. Aydınlıkta, bir gün yitip gideceğini daha iyi hissediyorum.

Sen ise, bende, doğal olarak kötü şeyler görüyorsun, sırtını duvara dayamış, başımı kolunun arasında, elimi belinde tutup, hafif hafif salladığına göre, bende daha kötü şeyler görüyorsun herhalde. Böyle anlarda, sevişmek, sevgiyle karşındakine ilaç vermek gibi bir şey. Son yudumda acılığı hissedilen bir ilaç, ama oyalıyor insanı, hastalık sızısını hafifletiyor.

Beni yakan, özlem Richard. Kapıda, bir tablo gibi – "genç adam portresi"– belirdiğin andaki halimizi özledim. Göğsüme dayadığın alnını, kolyemin ucundaki ametist taşını öpen dudaklarını özledim. Bizi birbirimize yaklaştıran o dans bir daha yapılmayacak, yasak meyveye bir daha yaklaşmayacağız.

Yorgun düşüyorum. Hiç bitmesini istemediğim bir başlangıcın hayali bitirip tüketiyor beni. Zar zor görüyorum artık içimizdeki bazı güzellikleri. Bence güzellik nedir biliyor musun? Hiçbir zaman bitmemesi istendiği zaman bitebilen güzellikler, güzelliktir.

Çekinmeden, her şeyden konuşuyorum seninle, nasıl olsa beni anlamıyorsun, başka bir dil konuşuyorsun: Üzerinde gezinen eller, o anlamlı sözcüğü tenine yazan dudaklar seni uyutmaya yetmiyorsa, sesim yetsin.

Sen de konuşuyorsun, ama ne dediğini bilmiyorum. Bildik birkaç kelimeyi yakalayıp, damakta bir şeker gibi, aklımda tutmaya çalışıyorum. Konuş benimle, Richard. Anlamadığım için, söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum, ama her şeyi iyiye yoruyorum. Ve, yiyeceklerin üzerindeki son kullanma tarihleri, bir daha olmayacağın düşüncesini aklıma getirip, yüreğimi daraltıyor.

Varsın ve yoksun, tıpkı bir hiçten doğduğunu ve hiçe karıştığını gördüğüm Murano camından at heykeli gibi. Al, sana armağan ediyorum onu...

Dışarıdaki soğuktan sonra içeriye girildiğinde, gece gündüz kızgın, yuvarlak, büyük fırın, konforlu bir cehennemi andırıyordu, yarı çıplak adamlar, ellerinde kararmış kürekler, gidip geliyorlardi. Cam ustası, uzun maşasıyla, bir ateş kabarcığından, nasıl küçük bir süs at elde edileceğini gösteriyordu. Tahta sıralara oturmuş bir öğrencinin ve benim şaşkın bakışlarımız altında, onu tahta tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra bize, ateşe bir kere daha tutulmadığında, paramparça olacağını anlattı.

"Verebilir misiniz?" diye sordum ustaya. "Hayır, elinize bir şey olabilir" dedi. Düşünebiliyor musun Richard, onu görüp, yok olabileceğini bilmek ne acı!

Söyleyecek bir şey bulamadan, bakıyorsun yüzüme. Ayaklarının dibine oturmuş, şakağımı dizine sürtüyorum, gelmiş geçmiş, görünüp yok olmuş yaratıklardan geriye acı bir hiç kaldığı düşüncesini silmeye çalışıyorum sanki. Ellerin, saçlarımdan tişörtüme kayıyor, aşağı doğru sırtımı okşuyorsun, omurgalar zinciri gevşiyor, nesnelerin geçişine boyun eğiyor. Özellikle de ellerinin geçişine.

Labirentime yuvarlanıp, gümüş ipini saran bir yumak gibi, cinsel organını işte böyle duyuyorum içimde, hayal bile edemeyeceğim yerlerde kıvrıla kıvrıla dolaşıyor. Uçurumlarımda gizli istekleri bulup çıkaran olta

gibi. Olta iğnesi, dipte, kim bilir hangi noktada yakalayabilir beni, ben hangi noktada aldanıp, sevebilirim.

Bir insan bedeni olduğunu, bir bedenden başka bir şey olmadığını unutuyorum. İşte bu, hiçbir dur işaretinin olmadığı, tam bir edilgenlik yolu. Bu yalnızca oyunlarımızı oynadığımız bahçe değil, bir su bahçesi aynı zamanda. Çözülüp, yitebiliriz, ya da giysilerimizi giyinip, biraz hava alıp, ayrılabiliriz.

Ama, bir seçim yapma söz konusu değil. Bir rüyayı gerçekleştirerek, "a" bile demeden yittiğini görerek, seçimimi yaptım ben. Otobüsler, bir yerde, depoya dönmek zorundalar, gerçek de rüyalardan, çocuk oyunlarından kurtulmalı. Büyümek, ne iğrenç şey!

Ama, bir rüyadan sonra, insan daha az mutsuzdur.

VIII

Sonbaharın ilk günü, vedalaşmak için güzel bir gün. Yaşadığım kente dönünce, son, en son deniz banyolarımı yapabileceğim. Eylül denizinin taşlarını armağan ediyorum sana Richard: Suyun altında, diğer yarımküreye doğru yola çıkmış güneş yüzünden, hepsi sarıymış ya da yeşil-sarıymış gibi duruyorlar. Sana, dönüş yolunda olan bedenimi armağan etmek istiyorum, mevsim dışı yapılan deniz banyosu nedeniyle kemiklerim titrerken, yüreğim yumuşak sonbahar yuvalarında uyuyor.

Sakin bir mevsim olacak, dört duvar arasında geçeceğe benziyor, ara sıra kentte dolaşmaya çıkmayı düşünsem de. Sonbaharda görseydim rüyayı, hiçbir zaman gelmezdim Venedik'e, izini sürme yürekliliğini gösteremezdim. Sonbaharla yetiniyorum. Sonbaharla avunuyorum. İlk soğuklarda, yatak örtüleri, cinsel isteğin yerine sıcaklık isteği doğuruyor.

Görüyor musun? Eski kötü alışkanlığım yeniden ortaya çıkıyor, zamanından ya önce, ya da sonra davranıyorum, hiçbir zaman, tam anlamıyla bulunduğum yerde olamıyorum. Yaşadığım an hiçbir zaman yetmiyor bana. Ya önceki ya sonraki anı arıyorum hep. Yapmacık davranmaya devam ediyorum...

Ellerin, omuzlarıma, köprücükkemiklerime, boynuma masaj yapıyor. Ben de, kendimi sana bırakmış, öylece duruyorum. Ayakta dururken o kadar büyük görünüyorsun ki gözüme, sana ne karşı çıkıyor ne de karşılık veriyorum. Ama beni tutup da kaldırdığında, yüz yüze

gelince, bacaklarım yeniden titremeye başlıyor. Bedenimi titreten bu istek, hüzünlü düşüncelere salıyor beni. Gittiğinde ben ne yapacağım? Kollarımı kıpırdatmadan duruyorum, sana sarılmak yalan, birleşmek ise her şeyi geciktirmek olur.

Ağzımın çevresine küçük barış öpücükleri serpiştiriyorsun, sonunda kokun ulaşıyor bana, dilin tartışılmaz bir teknikle giriyor içeri. Giysilerimi ve üzüntülerimi üzerimden atarak, masaya yaklaştırıyorsun beni. Bembeyaz, kısa çoraplarla bacaklarım daha sağlam şimdi. Ve, işte, petrol yeşili gömleğinden sıyrılıp, çıplaklığını yeniden gözlerimin önüne seriyorsun, bu kez daha da pembemsi, daha da kadınsı.

Masaya yuvarlanan o yeşili, gömleğimin beyazına, kadife pantolonumun siyahına karışırken görüyorum. Botlarımın teki düz, diğeri eğik duruyor yerde. Ender alışverişlerimden birinde, kadife pantolonla birlikte, bakışlarını üzerlerine çekmek için almıştım onları, böylece, bu sonbahar giysilerinde sana ait birşeyler kalabilirdi.

"Sana hiçbir şey öğretemedim demek ki," diyerek, masaya ve üzerime doğru eğiliyorsun. Gölgen her hüznü kaldırıyor ortadan, cinsel organını yalnızca bir kere iterek, gelecekle ilgili her sıkıntıyı yok ediyorsun.

Şimdi dimdik duruyorsun karşımda, kolların "V" biçiminde, ellerin, çocuklar gibi giydiğim beyaz çoraplı ayaklarımın üzerinde, ayaklarım omuzlarının üzerinde. Geri çekiliyorum, öyle bakıyorsun ki, sanki, bir ışın, gözbebeklerini, gizlendiğim yerlere ulaştırıyor. Şimdiye kadar sana hiç bu denli saf bir görüntü sunmamıştım.

Saklayacak ne var Richard?

Bilinecek ne var?

Söylenecek ne var?

Yuvarlak bir masada oturmuşuz yan yana, birbirimize doğru dönüyoruz, dizlerimiz değiyor birbirine: Eğil-

mişiz, alınlarımız birleşmek üzere. Saçlarımı yüzümden çekip, anlamadığım bir titreşime ayarlıyorsun sesini. Yüzünün manzarası o kadar rahatlatıcı, gözlerin o kadar sakin, dudakların o kadar güleç ki, bakınca şaşırıyorum.

"Böyle olmaz ama, âşıklar böyle yapar" diyorsun. Peki biz neden yapmayalım? Neden yapamayız? Böyle diyerek, gördüğüm bir rüyayı yeniden gördüğümü biliyorum. Bacaklarımın üzerindeki kadifeyi, göğsümü, karnımı, sahip olmak istemediğin güzel şeylermiş gibi okşuyorsun: Zaman doldu.

Sessiz kalmamdan yararlanıp "Sen ne istersin?" diye soruyorsun. İşte bu, rüyanın gerçek öyküye dönüşebileceği, olanaksızın gerçekleşebileceği andır. Somut isteklerde bulunabilirim, sen de evet diyebilirsin. Varsayımlarda bulunalım: Seninle gelebilirim, burada kalabilirim, sen bana gelebilirsin. Bütün bu varsayımlar, beni, gerçeğe uygun yanlarından dolayı, boğuyorlar. Ne mi istiyorum Richard? Gerçekten öğrenmek istiyor musun? Rüya biraz daha sürsün, bu biraz daha da, sonsuza kadar sürsün isterim.

Yanıtım altında kendini ezilmiş hissedip, başını çatı kemiğimin Y'sine dayıyorsun. Neden hiç ağır gelmiyor acaba? Bedenimin en kaygan yeri neden yalnızca kuştüyü bir yastık oluyor başına? Görme duyum, nasıl oluyor da, senin diyaframından kurtulup, pencerenin ötesine kayıyor. Evlerin içini, insanların koşuşturmasını, dükkânların kapanış saatlerini, yalnızca Venedik'teki değil, başka yerlerdeki trafik ışıklarını, otobüslerin otomatik kapılarını yeniden algılamaya başlıyor...

Başın üzerimde uyurken, dış dünya, iş günlerine ait uğultularla yeniden canlanıyor. "Haydi Richard, eğlence bitti artık," deme yürekliliğini göstermeyi biraz daha erteliyorum.

IX

Campo San Polo.* Karanlıkta simsiyah gibi duran kırmızı sıralar. Hava açık, dağ havası gibi sert, belki de bize öyle geliyor gece olduğundan, ya da açık hava alışkanlığımızı yitirdiğimizden.

Meydana, yandan giriveriyoruz, meydan dememişler buraya 'campo' demişler. Buğday, gelincik, çavdar tarlalarını, ruhumuzun derinliklerindeki yarısı gri, yarısı siyah tarlada sürülmüş, ya da sürülmesi gereken toprağı anımsatıyor bu sözcük insana...

Burası gibi, insanı rahatlatan yerler vardır. Barselona'daki San Filippo Neri Meydanı da böyle bir yerdir işte. Çeşmenin çevresinde yükselen yapıların cephesi, kilise cephesinin büyüklüğündedir. Lambaları yaz akşamlarında solgundur. İnsanın dertlerini unuttuğu yerler vardır. Saman dolu hayvan yemlikleri vardır. İki değişik görüntüyü aynı anda izleyen gözler vardır, biri sağa biri sola bakar. Suvarılan yalaklar vardır. Yola devam etmeden verilen molalar.

Campo San Polo ile buğday tarlası ve sırada oturan biz ile posta istasyonu önündeki iki at arasındaki karşılaştırmanın hoşuna gittiğini söylüyorsun. Sana gem vurmak geliyor içimden. Ama güzelliğine nasıl kıyarım ki?

"Gidelim mi?"

"Gidelim."

Ama, kırmızı sırada öylece kalıyoruz, orak biçimindeki ay yok oldu gitti, yarısı gri, yarısı siyah tarla açıldı

* "Campo", hem tarla, hem de meydan anlamına gelmektedir –ç. n.

önümüze. Şafak, perdenin açıldığını gösteriyor. Ellerin sert, ya sel gibi yağmur, ya da ilk sonbahar rüzgârları yüzünden çatlamış her yeri. "Limonla yıkamayı dene. İyileştiriyor." Evet, diyorsun.

Yüzünde, fark etmediğim izler görüyorum, belki daha önce yoktu. Aşk, önce gençleştirir, sonra yaşlandırır. Doğup büyüme ve ölüme kadar olan sınırsız süreyi, sınırlı bir zamana sıkıştırır. Bunun için biz büyümek istemiyoruz, değil mi Richard? Ölümden uzak durmak için. Evet, diyorsun.

Burası gibi mola verilen yerlerde, cinsel istek, biçimsiz kaçar. Sevişmek yakışık almaz, ama bazı yerlerde de, sevişmemek olmaz. Elin, yavaşça pantolonumun kemerine ulaşıyor ve seni, bir kil tabakası nasıl izleri hissederse öyle hissettiğim yere kadar kayıyor. Ama bir kil tabakası ne kadar yumuşak olursa olsun, ne kadar kolay şekil alabilirse alsın, izlere cevap veremez.

Tarlanın büyük, dünyanın geniş, hele onu çevreleyen denizin ne kadar engin olduğunu unutturmaya yetmiyor bedenin. Bir okşama ile demir atılır mı? "Elim, dipte kalman için bir ağırlık değil, gitmek istediğin yere doğru seni itecek bir yelkendir." Ama, ben hiçbir yere gitmek istemiyorum ki, hep üzerine yağmur yağan takside, rüyada, aşk oyunları oynadığımız odada kalmak istiyorum.

"Dünyayı gezmezsen, Tibet rüzgârındaki tozu yakalamazsan, rüyalarının özü olmaz. Göremezsin hiçbir şey, tıpkı film oynatılmayan beyaz bir perde gibi olurlar." Evet, diyorum.

İşaretparmağımla, bileğinin iç kısmına bir çiçek çiziyorum: "Nergis," diyorum. Göğsümün ortasına bir yıldız çiziyorsun: "Çobanyıldızı," diyorsun.

Göğsünün ortasına bir kız çocuğu çiziyorum: "Bu benim," diyorum. Bileğimin iç kısmına bir erkek çocuğu çiziyorsun: "Bu benim," diyorsun, evet, sensin o.

TANCAT diye yazıyorum koluna, AREMAT–CHU yazıyorsun kalçama. Böyle dövmeli, veda anını geciktirebilir, ayrılığa kendimizi hazırlayabiliriz.

"Gidelim mi?"

"Gidelim."

Elim elinden kopunca, soğuktan ve yalnızlıktan ürperiyorum, ama başını göğsüme indirip, kolyemin ucundaki ametist taşını öpüyorsun, ben de eğiyorum başımı, hassas şakağına bir kez daha bakmak için. Richard.

"Şimdi mektup yazma sırası bende."

"Doğru değil bu."

"Şimdi seni rüyamda ben göreceğim. Rüyayı gören ben olacağım, rüyaya giren sen olacaksın."

"Doğru değil bu."

"Afedersin ama, bütün söylediklerim senin için doğru değil." Gülüyorsun, ben de yüzümü sarsarak gülmeye başlıyorum ve "Doğru değil!" diye yineliyorum. 'Campo' denen meydan, görünürdeki tüm yapılar gülüyor: Atlar, çavdarlar, taksiler, Barselona'nın sokak lambaları gülüyor. Gülmeleri fırsat bilip kalkıyor ve eşyalarımızı topluyoruz.

Hem iki sevgili, hem de birazcık yüzsüz çocuklar gibi öpüşüyoruz. Ayrı yönlere doğru bir-iki adım attıktan sonra, durup sesleniyorum: "Hey, Richard!" Gözlerim ayaklarına, filmlerindeki topuklu çizmelerine takılıyor. "Bir Richard Gere yürüyüşü yapar mısın?"

Göğsün ve omuzların gergin, gövden dik, kıç kasların sıkı, başparmakların blucininin cebinde, başını hafif sallayarak, başlıyorsun yürümeye, topukların kaldırım taşında takırdıyor.

Sevgili Richard Gere, yazarın ilk romanıdır. Şiir dilini düzyazıya aktarması açısından, benzersiz bir anlatı sunmaktadır.

Kısa sürede ünlenen roman, Mayıs 1996'da, Selezione Donna Città di Roma ödülünü aldı; İspanyolca çevirisi, Trieste Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde tez konusu oldu.

Carmela Fratantonio, yayınevimize yazdığı bir mektupta, "Narin bir kitaptır *Sevgili Richard Gere*, bu nedenle, onu örselemeden okumanız gerekir," diyordu. Bir mektubunda da, "Hayat nasıl tatlılaştırılır? Onu yaşayarak!" diye yazıyordu.

Peki, nasıl bir kitap bu *Sevgili Richard Gere*? Romanın birinci tekil kişi ile konuşan (yazan) kahramanı, kimi çevrelerde "bayağılık" ve "zevksizlik"le tanımlanabilecek bir şeyin düşünü görür. Düşünde, ABD'li ünlü sinema oyuncusu Richard Gere ile birlikte geçirilecek bir tatil kazanır. Piyangodan çıkan, birçok kadının "düşlerini süsleyen" bir erkeklik simgesi! "Orta malı" bir ortak fantezi. Metin, bu kolayca parçalanabilecek bilinçli sıradanlık üzerine kurulmuş. İyi ama, şu ortalıkta pek görünmeyen soru ile karşılaşınca ne yapacaksınız: Ya Richard Gere, "kadın"daki "gizli erkeği" simgeliyorsa ve bu simge de, "erkekteki kadın"ı barındırıyorsa? Kendisini "eksik" hisseden insan, yine kendisi olan karşı cinsten bir "ben"le tamamlanmayı arıyorsa?

Bu anlatının bir yüzü daha var: "Sıradan" kategorisinin dışına çıkmış, "seçkin" bir kadın, Richard Gere'li düşler göremez mi?

Özetle, *Sevgili Richard Gere*, "harbî" bir roman...

Roman

ISBN 975-545-071-8

